

HET VERGETEN KIND TALKS

MADE BY **THE UNFORGETTABLES**
DE JONGERENRAAD VAN HET VERGETEN KIND

HET
VERGETEN
Kind

VOORWOORD HET VERGETEN KIND TALKS

Voor u ligt de derde editie van het magazine Talks, een tijdschrift gemaakt door de jongerenraad van Het Vergeten Kind, The Unforgettables. Deze raad bestaat uit vijftig stuk voor stuk bijzondere jongeren. Ieder heeft zijn eigen ervaring, zijn eigen verhaal. Maar samen delen ze de ervaring van een kwetsbare thuissituatie. Ze ontmoeten elkaar vier keer per jaar. Ze krijgen dan workshops om zich verder te ontwikkelen en geven de organisatie advies over tal van zaken. Zo helpen ze zichzelf, de organisatie, maar ook vele tienduizenden andere kinderen en jongeren.

Tijdens een van de trainingweekenden kwam een jongere naar mij toe en vertelde mij heel treffend: “Het liefst zou ik alle opvanglocaties van Nederland afgaan om met kinderen te praten en ze te vertellen dat het leven echt beter wordt.”

U kunt The Unforgettables tegenkomen op televisie, radio, in tijdschriften, kranten etc. Ze geven een stem aan de 100.000 kinderen die opgroeien in kwetsbare gezinnen. Dit magazine is door hen gemaakt. Talks staat uiteraard boordevol interessante en mooie artikelen, maar de verhalen die mij persoonlijk het meest raken, zijn de verhalen waarin jongeren vertellen welke mensen hun ‘biggest support’ zijn. De brieven aan onmisbare steunpilaren in hun leven zijn bijzonder om te lezen. Het zijn ontroerende verhalen die rechtstreeks uit het hart komen. Ze laten ons zien hoe belangrijk het is om ‘echt’ gezien te worden.

Iemand ‘zien’ kan al met een klein gebaar. We kennen allemaal het kleine geluismoment dat je ervaart als je van een vreemde op straat een glimlach krijgt, of wanneer je een oprecht complimentje ontvangt als je een verbintenis met iemand creëert van hart tot hart, van mens tot mens. Dat is voor ieder mens belangrijk, maar vooral ook voor kinderen die in een multiprobleemgezin opgroeien of niet meer thuis kunnen wonen. Het is ontzettend belangrijk om van de juf, buurvrouw, oom of tante, teamcoach of zelfs van een vreemde op

straat een glimlach te krijgen. Dat gemeente compliment, die opmerking vanuit echte aandacht... dat kleine gebaar. Dat is van onschatbare waarde!

Ik ben trots op de veerkracht van onze Unforgettables en dat ze hun verhalen met ons allen willen delen. Ik wens u veel leesplezier met dit prachtige magazine. Ook hoop ik dat het u inspireert tot een klein gebaar, voor wie dan ook.

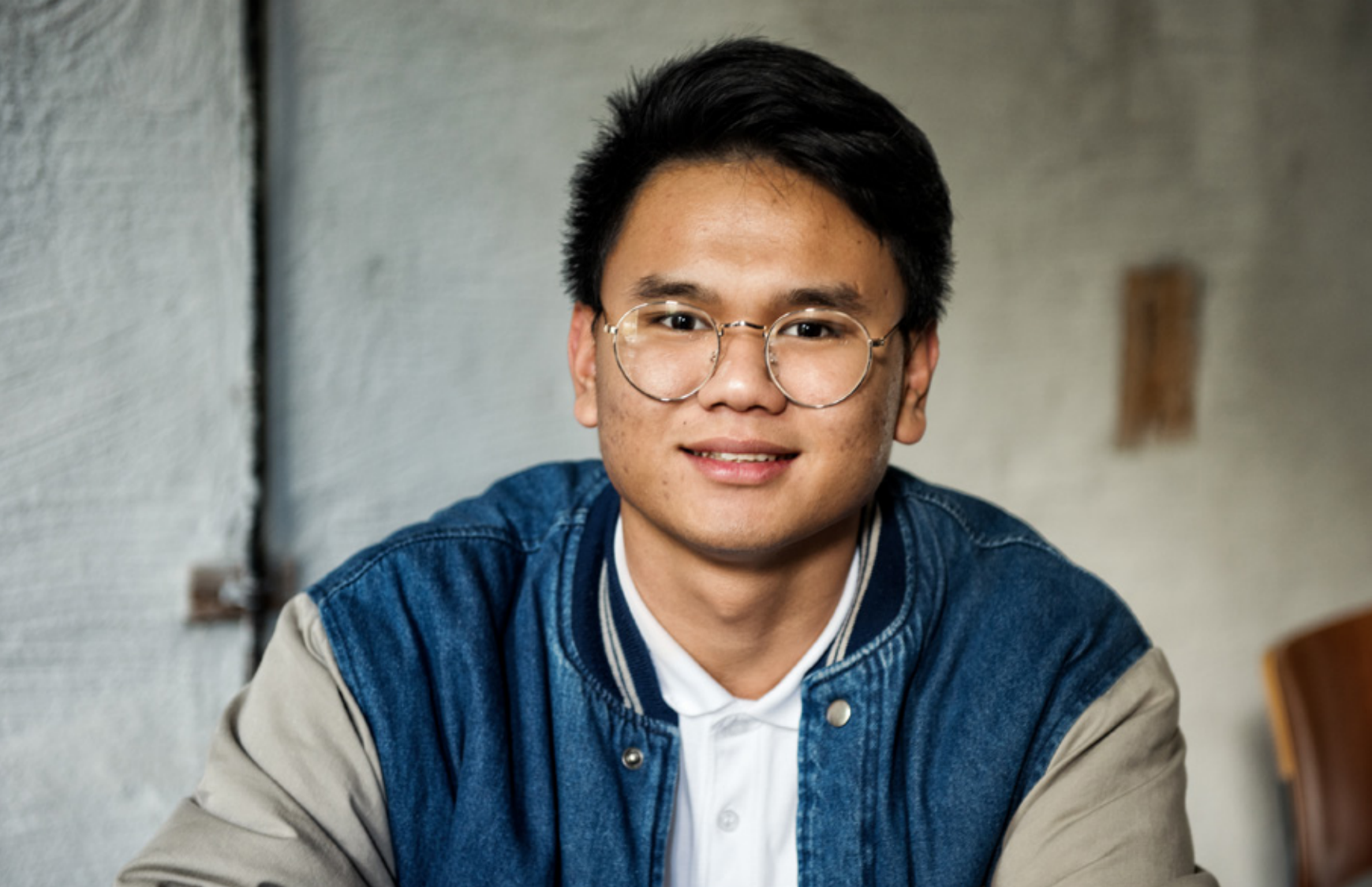
Joep Verboeket
Directeur-bestuurder

VOORWOORD

HET VERGETEN KIND

TALKS

Mijn naam is Nathaniel, ik ben 18 jaar en ik ben een Unforgettable. Ik heb de afgelopen jaren op verschillende opvangplekken gewoond en inmiddels woon ik nu bijna een jaar op een kamertrainingslocatie. Hier leer ik zelfstandig te wonen en over een tijdje hoop ik mijn eigen appartementje te hebben. In mijn ervaring is het leven op de opvang soms moeilijk en verdrietig, maar ik heb ook 'unforgettable' momenten gehad.

Voor u ligt het magazine Talks. Dit is ons magazine. Het magazine van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Wij vinden het belangrijk om het leven van kinderen in opvanglocaties en van kinderen die in een moeilijke situatie opgroeien onder de aandacht te brengen bij heel Nederland. We proberen de kinderen een stem te geven die niet voor zichzelf kunnen opkomen.

Dit magazine is een interessant magazine, al zeggen we het zelf! Er staat een artikel in over het bezoek van Jandino aan het trainingsweekend van The Unforgettables, maar er wordt bijvoorbeeld ook verteld over nieuwe, interessante plannen van Het Vergeten Kind, zoals de bouw van het Huis van Het Vergeten Kind, mede mogelijk gemaakt door de Vrienden-Loterij. Ook leest u stukken die helemaal door onszelf zijn geschreven, zoals brieven naar mensen die belangrijk voor ons zijn, of verhalen over hoe de toekomst van onze dromen eruitziet. Deze verhalen schreven we tijdens schrijfworkshops. Het mooiste vind ik zelf dat ik tijdens een van die workshops ontdekte dat ik kon schrijven. Dat wist ik van tevoren niet. Helemaal niet zelfs. Maar nu schrijf ik. Ik ben een schrijver!

En ik hoop dat jullie met net zoveel plezier dit blad lezen als wij hadden tijdens het schrijven.

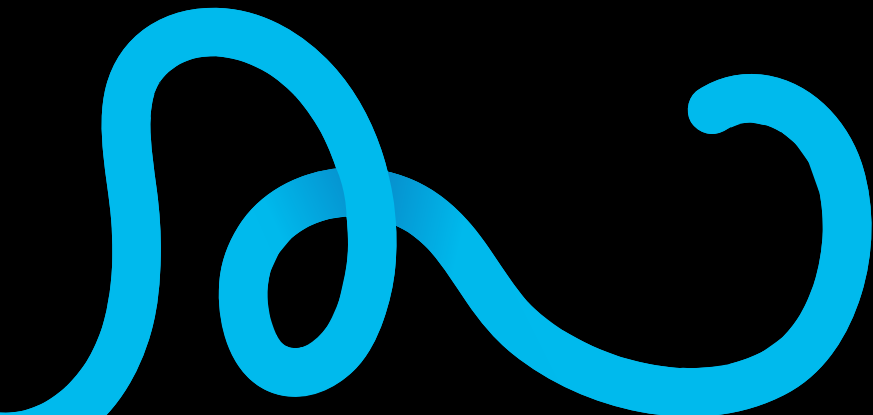
Nathaniel

the **UNFORGETTABLES**

the UNFORGETTABLES

02	VOORWOORD	Joep Verboeket
04	VOORWOORD	Nathaniel
08	Unforgettable	REPORTAGE
16	Agenda WEEK	van Het Vergeten Kind
18	Mijn gesprek met de	MINISTER-PRESIDENT
22	IEDEREEN kan een verschil maken voor een ander	
28	My BIGGEST support	
34	ONVERGETELIJK afscheid van de basisschool	
36	Lunchen met de BURGEMEESTER van Rotterdam	
40	Wat het betekent om een Unforgettable te zijn...	
44	ONVERGETELIJKE vragen aan...	Jandino Asporaat
50	Mijn WENS kwam uit!	
61	Het VERHAAL van Mira	
64	Het HUIS van Het Vergeten Kind	
68	Een BRIEF aan...	
74	MENSJESRECHTEN volgt Unforgettable	
78	De TOEKOMST van mijn dromen	
87	Het VERHAAL van Thijs	
90	SLOTWOORD	
91	COLOFON	

WIE ZIJN THE **UNFORGETTABLES** EN **WAT** DOEN ZE?

De jongeren ambassadeurs van Het Vergeten Kind wisten de politiek zo te raken dat er kamervragen werden gesteld over de situatie van kinderen in de vrouwen- en maatschappelijke opvang. Ze mochten bij de toenmalige staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport Martin van Rijn op bezoek om hun verhaal te vertellen. Ondertussen zijn ze ook één grote warme familie. Maak kennis met The Unforgettables, de jongerenambassadeurs van Het Vergeten Kind en de stem van de tienduizenden kwetsbare kinderen in Nederland, waarvan een groot deel niet meer thuis kan wonen.

NA DE **UITZENDING** VAN HET VERGETEN KIND TALKS ZIJN ER **KAMERVRAGEN** GESTELD

“Ik mocht dit jaar mee naar staatssecretaris Van Rijn. We overhandigden een petitie waarin we meer aandacht vragen voor kinderen en jongeren die noodgedwongen opgroeien in een maatschappelijke of vrouwenopvang. Na de uitzending van Het Vergeten Kind Talks van 30 januari 2017 waren er kamervragen gesteld en zo konden wij een paar weken later al op bezoek bij de staatssecretaris om ons verhaal te doen”, vertelt Maaike (19). Sinds haar negende woont ze niet meer thuis, omdat de scheiding van haar ouders haar teveel werd. In die tijd verhuisde ze van crisisopvang naar vrouwenopvang en van gastgezin naar daklozenopvang.

“Ik weet uit ervaring hoe het is om in een opvang te wonen. Dat wilde ik de staatssecretaris vertellen. Ik ben zo boos en verdrietig over het feit dat er nog steeds niets is verbeterd in de opvang van jongeren die niet thuis kunnen wonen. Eigenlijk wilde ik zeggen: ‘Door u heb ik al die problemen moeten meemaken en moest ik steeds naar een andere plek verhuizen’, maar ik ben beleefd. Ik heb hem verteld wat ik allemaal heb meegemaakt en dat raakte hem.”

Ervaringsdeskundigen

Juist dat is de kracht van The Unforgettables, als het aan Vriend van Het Vergeten Kind en presentatrice Dolores Leeuwijn ligt. “The Unforgettables zijn ervaringsdeskundigen als het gaat om niet kunnen opgroeien in een veilige gezins-

situatie. Zij kunnen dus als geen ander verwoorden wat ze nodig hebben. Dat zijn vaak dingen waar je niet aan denkt als buitenstaander. Zelfs niet als je werkt in de jeugdzorg of beleidsmaker bent. Je moet in de situatie gezeten hebben om te weten wat het met iemand doet om effectief beleid en regelgeving samen te stellen.”

Anderhalf jaar geleden richtte Het Vergeten Kind The Unforgettables op. Een jongerenraad van vijftig jongeren die samen de stem en het gezicht zijn van de vele tienduizenden kwetsbare kinderen in ons land die niet veilig kunnen opgroeien. Bijvoorbeeld doordat ze in een vrouwenopvang wonen met hun moeder, met hun ouders zijn gevlucht en in een asielzoekerscentrum verblijven of omdat het thuis niet meer ging, waardoor ze op een leefgroep of bij pleegouders wonen.

The Unforgettables komen een paar keer per jaar samen om mee te denken met Het Vergeten Kind, hun verhalen te delen, maar vooral ook samen te zijn. “We bereiken veel meer dan ik vooraf had gedacht”, zegt Unforgettable Angel. “Door onze verhalen te vertellen, snappen mensen de jeugdzorg beter. Maar daarvoor hadden wij ook iemand nodig die ons begreep. Dat hebben we nu bij The Unforgettables. Er wordt geluisterd naar onze verhalen. Hier snappen ze dat we hetzelfde zijn als ieder kind. We hebben alleen wat problemen gehad, maar daardoor zijn we niet zielig of anders.”

DOOR THE UNFORGETTABLES KAN IK ‘NORMAAL’ ZIJN ÉN ANDEREN HELPEN

“Door The Unforgettables kan ik ‘normaal’ zijn én anderen helpen”, zo vat Unforgettable Nathaniel (18) de bijeenkomsten van de jongerenraad samen. “Op school vinden mensen me zielig als ze mijn verhaal kennen. Bij The Unforgettables ben ik een gewone jongen met wat problemen. Doordat we met elkaar praten, leren we ook veel van elkaar. Ik kan beter voor mezelf opkomen en mijn grenzen aangeven. Het mooie van deze groep is dat we langere tijd met dezelfde mensen optrekken. Dat heb je in een crisisopvang niet. Daar kan iedere dag weer iemand bij komen of vertrekken.”

Verbeterde aandacht in de crisisopvang is dan ook een punt waarvoor Nathaniel zich als Unforgettable wil inzetten. “Er is zoveel bezuinigd dat er plekken dicht moeten en er minder goede opvang is. Leiding wil wel aandacht geven, maar er is soms ook te weinig tijd en geld. Daarom is een initiatief als The Unforgettables zo goed. Aan de ene kant vertegenwoordigen we duizenden andere jongeren die in dezelfde situatie zitten als wij, aan de andere kant krijgen we hier weer extra aandacht waardoor we ons persoonlijk verder ontwikkelen: win-win! Ik heb ineens talenten ontdekt waarvan ik niet wist dat ik ze had. Ik blijf te kunnen schrijven en ik schrijf nu ook poëzie. Dat verwacht je niet als je thuis altijd hebt gehoord dat je alles fout doet.”

Hoe The Unforgettables dit kunnen bereiken? “Dat heeft vooral te maken met authentiek zijn”, zegt Dolores. “Dat geldt voor zowel de jongeren als de professionals en ambassadeurs die zich bij The Unforgettables aansluiten. Je moet hier niet aan meewerken omdat het leuk op je CV staat. Je moet dit echt willen vanuit je overtuiging. Met deze groep jongeren werkt het ook niet als je niet zuiver bent. Hun bullshitdetector is namelijk enorm.”

Dolores vervolgt: “De jongeren bereiken op hun manier weer veel met hun authenticiteit. Door te vertellen wat het leven in bijvoorbeeld een crisisopvang met hen doet, raken en bereiken ze veel meer mensen. Op die manier gaan beleidsmakers ook hun beslissingen nemen vanuit hun eigen authenticiteit en niet omdat er nu eenmaal regels moeten komen. Dat is nodig, want laten we niet vergeten dat deze jongeren onze toekomst zijn. Als je ze nu niet het respect en de steun geeft die ze verdienen omdat ze mens zijn, hoe verwacht je dan dat zij later aan jou denken en respectvol met jou omgaan?”

IK HEB **TALENTEN** **ONTDEKT** WAARVAN IK NIET WIST DAT IK ZE HAD

DE HOOGTEPUNTEN TOT NU TOE

5 te gekke trainingsdagen

8 individuele Levensverhalen-schrijfworkshops

3 onvergetelijke Unforgettables-weekenden gevuld met workshops en fun

3 keer het magazine Het Vergeten Kind Talks

3 opnames van de talkshow Het Vergeten Kind Talks

2 televisie-uitzendingen van de talkshow Het Vergeten Kind Talks

2 talkshow-workshops op locatie

1 impactexcursie

1 expertmeeting

Vele bezoeken aan politici, beleidsmakers en belangrijke organisaties

en **héél veel** interviews

bij radio-televisieprogramma's, magazines en kranten

AGENDA WEEK VAN HET VERGETEN KIND

Van 29 januari tot en met 4 februari vindt de Week van Het Vergeten Kind plaats.

Een week die vol staat van activiteiten waarbij kwetsbare kinderen centraal staan. We geven de kinderen en jongeren een stem en laten ze zelf hun verhaal vertellen. En we zorgen ervoor dat ze lekker kunnen sporten, spelen en genieten van de extra aandacht die we ze geven en die ze zo hard nodig hebben!

Zaterdag en zondag 27/28 januari

VRIJWILLIGERSWEEKEND

Dit weekend worden de ruim 600 vrijwilligers van Het Vergeten Kind in het zonnetje gezet. Deze onmisbare krachten zetten zich met hart en ziel in voor kwetsbare kinderen in Nederland en krijgen op zaterdag en zondag leuke workshops, leerzame trainingen en uiteraard een feestje, waarmee de Week van Het Vergeten Kind wordt ingeluid.

Maandag 29 januari

UITREIKING KIND CENTRAAL AWARD

De week start met de uitreiking van de Kind Centraal Award. Deze prijs gaat ieder jaar naar een initiatief, opvanglocatie, groep of mens die zich buitengewoon heeft ingezet voor kwetsbare kinderen. Dit jaar zal de prijs gaan naar het beste initiatief op het gebied van 'een klein gebaar, dat een wereld van verschil maakt' vanuit volwassenen naar kwetsbare jongeren. En wie kan nou beter beslissen welk initiatief de Kind Centraal Award verdient dan onze eigen jongerenraad? Daarom verrichtten The Unforgettables het onderzoek en wordt op basis daarvan beslist wie de winnaar is!

Maandag 29 januari

MENSJESRECHTEN DOCUMENTAIRE OVER UNFORGETTABLE JAMILLA

Op deze eerste dag wordt er ook op basisscholen door het hele land aandacht besteed aan de Week van Het Vergeten Kind. Via Schooltv is er een documentaire over Unforgettable Jamilla te zien. In de documentaire vertelt ze hoe het voelt als je ouders niet voor je kunnen zorgen. Het was voor Jamilla niet makkelijk om haar verhaal te vertellen, maar omdat ze graag andere kinderen wil helpen die in dezelfde situatie zitten, heeft ze het toch gedaan. De documentaire over Jamilla is op 25 februari ook te zien op NPO3, om 19.25 uur.

Woensdag 31 januari

VOETBALCLINICS

Spelen, sporten en gewoon kind kunnen zijn. Dat is wat kinderen nodig hebben om zich goed te ontwikkelen en lekker in hun vel te zitten. Voor veel kinderen is de realiteit helaas anders. Op deze dag openen daarom ruim 20 voetbalclubs uit de Jupiler League en de Eredivisie hun deuren voor honderden kinderen uit heel Nederland. Om een fantastische dag te beleven waarin alles draait om onbezorgd samen spelen, sporten en genieten.

Donderdag 2 februari

HET VERGETEN KIND PRESENTEERT...

Op deze speciale dag presenteren we op een sfeervolle locatie aan de Maarsseveense Plassen ons programma-aanbod aan zoveel mogelijk zorgprofessionals in Nederland. We bieden de mogelijkheid om kennis te maken met onze bouwprojecten, communityprojecten, activiteiten, evenementen, vakanties en weekenden. Hulpverleners krijgen informatie, maar kunnen onze programma's ook beleven. We zorgen voor een interactieve middag, waarbij iedereen naar huis gaat met veel nieuwe ideeën die ook weer toe te passen zijn in de eigen werkomgeving.

Zondag 4 februari

HET VERGETEN KIND FILMFESTIVAL

Intussen is het al een heuse traditie; het afsluiten van de Week van Het Vergeten Kind met Het Vergeten Kind Filmfestival! Door het hele land zijn er samenwerkingen ontstaan tussen basisscholen en opvanglocaties, waarbij kinderen samen een film maken. Deze films gaan in Pathé Tuschinski in Amsterdam feestelijk in première. Uiteraard worden de jonge makers als echte sterren ontvangen op de rode loper en zullen we goed kijken en luisteren naar de verhalen die met de films verteld worden.

EN DE WINNAARS ZIJN

Supportsjaal

Elk jaar vragen wij tijdens de Week van Het Vergeten Kind door middel van een grote publiekscampagne extra aandacht voor alle kwetsbare kinderen in Nederland. Dit jaar willen we uitlichten dat we samen, met kleine gebaren van échte aandacht, al een enorm verschil kunnen maken in het leven van deze kinderen.

In deze Week van Het Vergeten Kind gaan we deze kinderen laten weten dat we ze steunen. Dat doen we door 'het kleine gebaar' op een bijzondere manier uit te vergroten en te faciliteren: we maken de langste en warmste sjaal van Nederland: de 'supportsjaal'.

We roepen heel Nederland op om hartverwarmende lieve, steunende berichten achter te laten voor de kwetsbare kinderen in Nederland. Al deze berichten breien we vervolgens aan elkaar in één hele lange aan elkaar geknoopte supportsjaal. Met deze vele meters lange supportsjaal laten we zien dat heel Nederland achter deze kwetsbare kinderen staat.

Aan het eind van de campagne knopen we de sjaal los in kleine stukjes en geven we deze kleine sjaaltjes vol met lieve berichtjes aan vergeten kinderen. Ook mogen kinderen de sjaal omhangen bij hun eigen steunfiguur, die er voor hen is in moeilijke tijden. Hiermee sluiten we de campagne op liefdevolle wijze af.

MIJN GESPREK MET DE MINISTER-PRESIDENT

Unforgettable Fahima is samen met ambassadeur Angela Schijf op de thee gegaan bij minister-president Mark Rutte. Het was een bijzondere en spannende dag en Fahima schreef daarover dit verslag.

Op 14 november zou ik samen met Het Vergeten Kind-ambassadeur Angela Schijf, minister-president Mark Rutte ontmoeten. Ik had mijn kleding de dag ervoor al uitgekozen. Ik zou een zwart pak met een grijze oversized trui aandoen. Zittend in de trein naar Den Haag voelde ik me al een beetje speciaal door mijn fancy kleren en hoge hakken. Er waren twee dingen die ik graag uit het gesprek wilde halen. Als eerste: vertellen over de problematiek waar Het Vergeten Kind zich voor inzet, een goede baas luistert immers naar zijn volk en baseert zijn beslissingen daarop. Het tweede wat ik wilde, was dat het gesprek hem zo raakte, dat hij meer met jongeren in gesprek zou willen gaan.

Eenmaal in Den Haag ontmoette ik Joep, directeur van Het Vergeten Kind en Angela Schijf. Joep zette ons af bij Het Torentje en Angela en ik wachtten samen op de minister-president. Met elke minuut die voorbijging voelde ik me zenuwachtiger worden, maar Angela stelde me op mijn gemak en toen de woordvoerder van meneer Rutte ons kwam halen, wist ik dat ik er klaar voor was!

‘Zijn jullie er al?’

Voor Het Torentje moesten we de trap op, naar een kleine wachtzaal waar we onze spullen konden laten. Vanuit zijn kamer riep Rutte: “Zijn jullie er al?” Hij liep naar ons toe, ik schudde zijn hand en toen was er een fotomoment met ons drietjes: Angela, meneer Rutte en ik. We werden toen toch wel een beetje zenuwachtig maar de premier probeerde mij op mijn gemak te stellen. Ik had me wel voorbereid op dit gesprek maar toen het moment daar was, moest ik me even herpakken omdat ik toch geïmponeerd was door de serieuze, maar ook snelle vibe die er hing. We hadden immers maar een half

uur voor het gesprek. De minister-president vroeg wat ik wilde drinken. Hoewel dat een makkelijke vraag is, moest ik toch even nadenken: “Uh... gewoon thee, graag,” zei ik uiteindelijk. Ik ging naast hem zitten en zei dat ik de knuffels en boekjes op de kast naast zijn bureau heel leuk vond. Hij begon te vertellen over hoe hij aan die knuffels was gekomen en ik kreeg een beetje spijt dat ik die opmerking had gemaakt, want het enige wat er in mijn hoofd omging, was dat we weinig tijd hadden en dat ik die goed moest gebruiken!

Het Vergeten Kind

Toen het gesprek eenmaal echt begonnen was, vroeg meneer Rutte hoe Het Vergeten Kind ontstaan was. Ik vertelde over Guusje Nederhorst en wat de stichting nu allemaal doet. Ik vertelde dat we ons inzetten voor kinderen in kwetsbare situaties en kinderen die noodgedwongen in opvanglocaties wonen. Hij zei: “Vroeger als ik lastig was thuis, zeiden mijn ouders: ‘we brengen je naar een kindertehuis’, maar over dat soort kinderen hebben we het niet, hè?” “Nee,” zei ik toen. Ik vertelde waar Het Vergeten Kind wél voor staat en kon merken dat hij echt wilde weten wat er gebeurt met de kinderen waarvoor wij opkomen. Hij bekende ook eerlijk dat hij nog niet veel van deze problematiek wist. Toen hij merkte dat ik in een vrouwenopvang had gezeten, was hij heel geïnteresseerd. Dus ik vertelde mijn verhaal, hoe het voor mij was om in de opvang te wonen en dat er meer hulp voor kinderen in de vrouwenopvang zou moeten zijn. Hij luisterde, dacht mee en stelde veel goede vragen die nog nooit iemand aan mij gesteld had. Hij vroeg bijvoorbeeld hoe we überhaupt wisten dat de vrouwenopvang bestond en wat mijn moeder nu doet en hoe het nu met haar gaat.

HIJ GAF ME **TIPS** **VOOR** HOE IK **LATER** MINISTER-PRESIDENT KAN WORDEN

De eerste vrouwelijke minister-president

Later in het gesprek vertelde ik dat het mijn droom is om ooit de allereerste vrouwelijke minister-president van Nederland te worden en dat vond hij een goed idee. “Je zou ook over een aantal jaar al minister-president kunnen worden,” zei hij. “Je hoeft niet eens een opleiding te hebben, je moet gewoon verkozen worden.” De premier vroeg bij welke partij ik me dan zou willen aansluiten. Ik lachte, omdat ik dat niet wist: misschien zou ik wel mijn eigen partij oprichten! Hij gaf toen aan dat het goed was om een keertje naar een aantal politieke avonden te gaan, zodat ik de sfeer van de politiek kon voelen en kon kijken welke energie iedere partij heeft. Ook gaf hij me tips voor hoe ik later zijn baan kan overnemen. “Als je minister-president wil worden zijn er drie dingen belangrijk: je moet het leuk vinden om met de pers en andere mensen te praten, je moet debatteren leuk vinden en het is belangrijk dat je je aan een flink aantal dingen mateloos ergert.” Nou, dat moet geen probleem zijn hoor!

Belangrijke mensen

In mijn leven is er een aantal mensen geweest die mij zo gesteund, gepushed en geïnspireerd hebben dat ik al best veel bereikt heb op mijn zestiende. Ik vroeg aan de premier of er ook mensen waren die voor hem belangrijk zijn geweest. “Mijn ouders waren belangrijk,” antwoordde hij. “Ik was het zevende kind en mijn ouders hebben me redelijk vrijgelaten. Hierdoor ben ik al op jonge leeftijd relatief zelfstandig geworden. Wel zeiden mijn ouders: ‘Als je iets doet, maak je het af, niet dat slappe ‘ik-vind-het-niet-meer-leuk-gedoe.’”

Meer gekkigheid!

Mark Rutte geeft elke week nog steeds les in Den Haag, hij

doceert geschiedenis. Hij vertelde dat er veel jongeren met verschillende culturen in de klas zitten. Ik vroeg me af of het niet raar is of bijzonder om van de minister-president les te krijgen. “De eerste les vonden ze me wel interessant of bijzonder, maar na een paar lessen was ik gewoon een normale docent.” Hij vond trouwens ook dat de jongeren van tegenwoordig erg serieus zijn, aan de ene kant vond hij dat goed, maar wat hem betreft mogen we ook wel wat meer ‘gekkigheid’ uithalen.

We waren bijna drie kwartier aan het praten en ik begon me eigenlijk wel thuis te voelen in Het Torentje, toen we vanuit de gang hoorden dat de minister-president naar zijn volgende vergadering moest. Ik zei dat ik het een heel leuk gesprek vond. Mark Rutte vond het ook leuk en leerzaam. Hij zei dat hij eigenlijk wat meer met jongeren zou willen praten. Dat was mooi om te horen. “U kunt altijd bij The Unforgettables langskomen, u heeft nu met mij gepraat, maar er zijn nog veel meer jongeren die gehoord willen worden,” zei ik. Hij kon niks beloven, maar hij zou proberen om daar een werkafpraak van te maken. Daar gaan wij natuurlijk werk van maken!

Misschien... wordt vervolgd!

Angela en ik hebben hem nog een fotolijstje gegeven, met de gedachte dat hij daarin een foto kon doen van iemand die voor hem heel speciaal is geweest. Tot mijn verbazing was hij echt ontzettend enthousiast en hij zei dat hij de foto die we aan het begin van dat gesprek hadden gemaakt erin zou plaatsen. De twee dingen die ik wilde bespreken in dit gesprek waren: vertellen over de problematiek en de premier overhalen om meer met jongeren in gesprek te komen. Ik vind dat ik die doelen goed heb behaald! Het was een mooie dag die dus misschien wel... wordt vervolgd!

IEDEREEN KAN EEN **VERSCHIL** **MAKEN** VOOR EEN ANDER

Als je bent opgegroeid in een warm en liefdevol thuis staan er vaak meerdere stabiele volwassenen onvoorwaardelijk voor je klaar. Helaas hebben veel kinderen in Nederland, vaak uit multi-probleemgezinnen, niemand waarbij ze zich op die manier veilig voelen en altijd terecht kunnen. Gelukkig hoeft het omarmen van deze kinderen helemaal geen grote moeite te zijn. Het zit al in een bemoedigend gesprek of even laten zien dat je aan ze denkt en dat ze er mogen zijn. Dit soort kleine gebaren van echte aandacht en warmte kunnen al een enorm verschil maken in het leven van deze kwetsbare kinderen.

Ruim 100.000 kinderen groeien op in gezinnen met meer-
voudige, complexe problematiek, zoals verslavingen, ar-
moede en psychische problemen. Kinderen in deze ‘multi-
probleem’-gezinnen zijn erg kwetsbaar. Bij ruim 55.000 gaat
het zo mis, dat thuis wonen niet meer mogelijk is. Als kinderen
verwaarloosd en/of mishandeld worden, tekent dit hun
verdere leven. Ze missen de aandacht en veiligheid die ze zo
hard nodig hebben om stabiel op te groeien.

Als je dit leest, wil je wat doen. Gelukkig hoeft het omarmen
van deze kinderen, het geven van echte aandacht, helemaal
geen grote moeite te zijn. Een glimlach, een knuffel, een aai
over de bol, een bemoedigend gesprek en kopje thee met de
simpele vraag ‘hoe was je dag?’ kan vaak al veel betekenen.
Het zijn dan ook deze kleine gebaren waar kwetsbare kin-
deren steun en sturing uit halen voor de rest van hun leven.

Soms is alleen luisteren al genoeg

Het vermoeden was er al: wie het gevoel heeft gezien en
gesteund te worden, schopt het meestal verder in de maats-
chappij. Nu is er ook wetenschappelijk bewijs voor die theorie.
Universiteit Harvard kwam in 2015 na uitgebreid onderzoek
tot een duidelijke conclusie: kinderen en jongeren die opgroeien
in een stressvolle situatie komen alsnog goed terecht in de
maatschappij als er in hun buurt een volwassene is die voor
hen een veilige basis vormt. Slechts één persoon kan dat ver-

schil al maken, zo toont het onderzoek aan. Het Vergeten Kind
vraagt dit jaar daarom extra aandacht voor het feit dat ie-
dere Nederlander een steun voor een ander kwetsbaar kind
kan zijn. “Soms is alleen luisteren al genoeg. Je hoeft niet me-
teen dé oplossing aan te dragen voor een jongere die proble-
men heeft”, zegt Vergeten Kind-ambassadeur Johnny de Mol.
“Steun kan in veel kleinere dingen zitten. Vraag of iemand iets
nodig heeft. Laat iemand weten dat hij of zij gezien wordt.”
Zonder vooropgezet plan laat hij een paar minuten eerder
nog in de praktijk zien wat het zijn van een steunpilaar in-
houdt. “Johnny, ik had een tien”, roept Maaïke, een van The
Unforgettables trots. Een dikke high five volgt. “Ik had haar
geholpen met een proefwerk en was natuurlijk benieuwd hoe
dat was afgelopen”, verklaart Johnny.

Een klein gebaar

Een paar minuten aandacht en een dikke high five. Het lijkt
een klein en logisch gebaar, maar vanzelfsprekend is het niet
voor alle Unforgettables en de kinderen die zij vertegenwoor-
digen. “Als we hier campagne voor gaan voeren, moeten we
ook zeker laten zien wat het met je doet als je dit niet hebt”,
merkt Ruandson, een andere Unforgettable, terecht op. Hij
heeft net zijn kamertraining afgerond en woont voor het eerst
op zichzelf. Dat is eenzaam, merkt hij op. Vriend van Het
Vergeten Kind Dolores Leeuwink kent deze situaties: “Wat me
de laatste tijd opviel aan de verhalen van The Unforgettables,

is dat ze iemand missen op het moment dat ze op zichzelf gaan wonen. Waar je in een pleeggezin of op een groep altijd iemand had die even vroeg hoe je dag was, is er nu ineens niemand meer. Het is ook niet altijd vanzelfsprekend dat je iemand kunt bellen. Ineens is er niemand meer die je de vraag stelt: hoe is het met je? Terwijl juist die vraag zo'n verschil kan maken. Het gaat om gezien worden en weten dat wat jij denkt en zegt er ook toe doet.”

Extra aandacht

Ook legt het Harvard-onderzoek de soms pijnlijke realiteit bloot: een steunfiguur vind je vaak bij sociale activiteiten. Als lid van een sportclub, toneelvereniging of andere vrijetijdsbesteding. Plekken waar juist niet alle Unforgettables en de kinderen en jongeren die zij vertegenwoordigen altijd toegang tot hebben. Vergeten Kind-ambassadeur Juvat Westendorp weet inmiddels uit eigen ervaring dat hij als dansdocent een verschil kan maken voor kinderen. “Als tiener, toen ik begon als dansdocent, heb ik gezien wat het is om rolmodel te zijn. Kinderen komen naar je toe met hun verhaal. Het enige wat je ervoor hoeft te doen, is oprechte interesse tonen en laten weten dat ze hun verhaal bij je kwijt kunnen. Het is daarna belangrijk niet te oordelen. Jongeren durven vaak hun verhaal niet meer te vertellen, omdat ze bang zijn voor de reactie. Je hoeft niet iemands handje vast te houden en je bent geen hulpverlener. Je hoeft er alleen voor iemand

te zijn en dat kan iedereen. Ik denk dat iedereen wel in zijn onderbuik aanvoelt wanneer iemand extra aandacht kan gebruiken.”

Iemand die blijft

Hoe langer het contact met een steunende volwassene, hoe beter de effecten op het kind, zo blijkt ook uit de onderzoeken. Een theorie die Unforgettable Daan zeker kan beamen. “Voor mij is een steunpilaar iemand die blijft. Contact met de groepsleiding is toch anders, omdat ze ook weer weg kunnen gaan. Ik had een goede klik met een docent. Als ik in de shit zat, dacht ik: gelukkig ga ik morgen weer naar school en kan ik mijn verhaal bij haar kwijt. Toen ze wegging van school, bleven we contact houden via Facebook en WhatsApp.”

“Het magische woord is onvoorwaardelijke liefde”, zegt Unforgettable Maaïke, die weg moest bij haar pleeggezin door bezuinigingen, maar nog altijd kan terugvallen op haar pleegmoeder. “Als ik niet rond kon komen, mocht ik desnoods iedere avond aanschuiven om mee te eten. Ik weet gewoon dat ik haar altijd kan bellen.”

Is het moeilijk om als volwassene een kwetsbaar kind te helpen? “Ik denk dat het vooral een geschenk is als je het verschil voor iemand kunt maken”, vindt Vergeten Kind-ambassadeur Jamai Loman. “Bij The Unforgettables hoop en probeer je een

inspiratie voor een ander te zijn, maar je kunt niet met iedereen persoonlijk contact houden. Daarom is het zo belangrijk dat we ons er allemaal voor inzetten. Soms doe je dat al zonder het door te hebben. Bij mij was één gesprek met iemand op een albumpresentatie bijvoorbeeld genoeg om uit te komen voor mijn seksualiteit, waar ik tot die tijd mee worstelde. Hoe groot je probleem ook is, praten helpt. Altijd.”

Van een beetje liefde geven is trouwens nog nooit iemand slechter geworden, beaamt ook Johnny: “Het gevoel dat je krijgt als je iemand een glimlach op het gezicht hebt bezorgd, daar kan niets tegenop.”

Een natuurlijke mentor voor het kwetsbare kind

Soms is de volwassene waarop een kwetsbaar kind kan steunen, hartstikke dichtbij, namelijk in de omgeving van de kinderen zelf. Deze sportcoach, leraar, maar vaak ook een oom of tante heeft een natuurlijke rol als mentor, alleen is hij of zij daar niet formeel voor aangesteld. En daar komt de stichting JIM (Jouw Ingebrachte Mentor) om de hoek kijken. Het werkt zo: de oom of tante die het kwetsbare kind of de jongere ondersteunt die het moeilijk heeft, kan door JIM officieel worden aangesteld als mentor, als JIM. Met die oom of tante worden vervolgens concrete afspraken gemaakt en die gaat als extra steuntje in de rug functioneren, als steunpilaar.

Positieve invloed

Het hebben van een natuurlijke mentor heeft een ontzettend positieve invloed op de ontwikkeling van het kwetsbare kind, zo zegt Levi van Dam, orthopedagoog bij Spirit, directeur van stichting JIM en onderzoeker aan de Universiteit van Amsterdam: “In samenwerking met de JIMs, lukt het in 90% van de gevallen om een dreigende uithuisplaatsing af te wenden. Het mooie is dat jongeren door het zelf aanwijzen van hun JIM, ervaren dat zij zelf mogen bepalen hoe hun behandeling eruit gaat zien. Naast ouders met wie ze in conflict zijn en hulpverleners die ze niet kennen, hebben ze nu ineens een vertrouwd iemand die met hen meedenkt.” Marga Haagmans van de Augeo Foundation is het hiermee eens: “Kinderen en jongeren moeten zelf gehoord worden. Goed geïnformeerd zijn en participeren zijn zelfs kinderrechten.”

Kwetsbare kinderen in beeld

De Augeo Foundation zet zich in voor een beter zorgaanbod voor kinderen en jongeren die geweld hebben meegemaakt. Zo werkt Augeo er bijvoorbeeld hard aan om te zorgen dat kwetsbare kinderen beter in beeld komen bij hun eigen school en docent, zodat vanuit die plek vervolgens steun kan komen. “Kinderen spenderen heel veel uren per dag op school, daarom is school een belangrijke plek om ons op te richten. Wij willen dat leerkrachten deskundiger worden als het gaat om het signaleren van onveilige opvoedsituaties en om het

steunen van kinderen op een manier die hen helpt om veerkrachtiger te worden. Uiteindelijk wil je dat leerkrachten weten om welke kinderen het gaat zodat deze minder stress ervaren.”

Je mentor zelf benaderen

De natuurlijke mentor moet door de kinderen of jongeren zelf benaderd worden. “Zoiets kan ook wel eng zijn”, zegt van Dam. “Stel je voor dat je oom Piet vraagt en dat oom Piet helemaal niet wil!” Gelukkig komt dat bijna niet voor, met name omdat het proces goed wordt begeleid. Van Dam: “Het proces begint bij het bepalen van wie je wilt benaderen als mentor. Als je oom Piet hebt gebeld, gaan wij vervolgens met hem om de tafel zitten om te bespreken of hij het ziet zitten en goed snapt wat JIM zijn inhoudt. Er worden afspraken gemaakt over bijvoorbeeld de privacy, de frequentie van het contact en ook over de mate van betrokkenheid. Onderzoek toont aan dat natuurlijke mentoren circa vier jaar lang actief betrokken zijn, dat is ruim vier keer zo lang ten opzichte van een vrijwilliger die formeel wordt aangesteld als mentor. Wij oordelen verder niet over de keuze van de JIM. Wie er gekozen wordt is wie er gekozen wordt. Je kan een jongere immers niet isoleren van zijn sociale omgeving. Na het maken van afspraken, worden er doelen gesteld. Als het doel is om iemand weer naar school te krijgen, dan gaan we daaraan werken.”

Uiteindelijk is het doel om te zorgen dat kinderen en jongeren gelukkige en zelfstandige volwassenen worden. Dat houdt in dat ze ook moeten leren om met tegenslagen om te gaan. “Deze jongeren hebben vaker en meer pech dan anderen, zegt van Dam, “en de kunst is om zelf, in samenwerking met de mensen om je heen, te leren daarmee om te gaan. Dat je je kunt aanpassen aan nieuwe teleurstellingen of juist aan mooie dingen. Zo leer je het leven ook beter aan te kunnen.” Cijfers afkomstig uit het onderzoek van van Dam ondersteunen dit. Bij 12% van de jongeren kan hun algemene welbevinden verklaard worden door de aanwezigheid van een natuurlijke mentor. Als de relatie tussen jongere en zijn natuurlijke mentor goed is, dan kan dit percentage zelfs verdubbelen tot 24%. Het mooie is dat het niet uitmaakt om wat voor kind of jongere het gaat of in hoeverre hij tot een risicogroep behoort. Alle jongeren hebben hoe dan ook baat bij zo’n steuntje in de rug.

Omgaan met tegenslagen

Levi van Dam heeft vroeger zelf ook een mentor gehad. “Ik ben vrij streng christelijk opgevoed en kwam op mijn zeventiende in contact met een kunstenares. Zij leerde mij dat er meer is op de wereld en moedigde mij aan om meer vragen te stellen. Het is iets wat we allemaal hebben meegemaakt. Dat je ergens een mentor hebt gehad, of zelf bent geweest voor iemand.” Ook Haagmans onderschrijft dit: “Het omge-

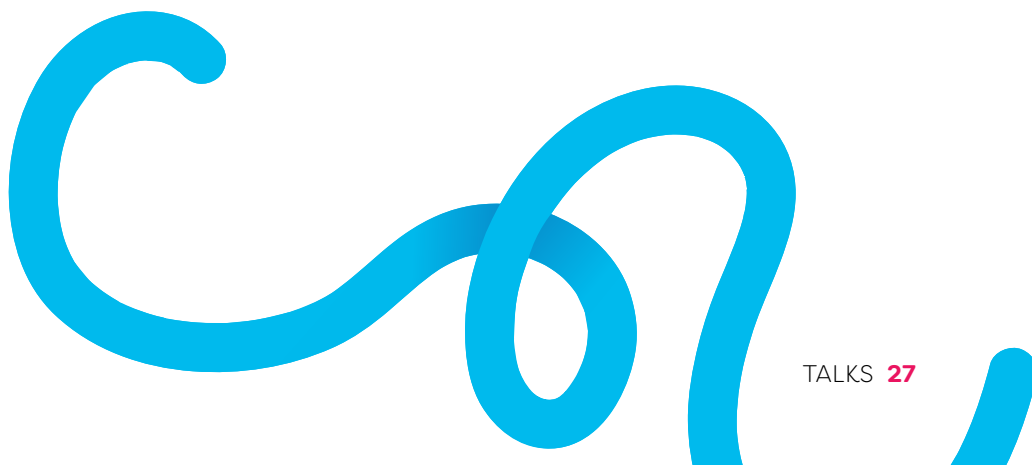
keerde is namelijk ook waar”, zegt ze, “Als je aan succesvolle personen vraagt hoe zij zijn geworden wie ze zijn dan vertellen ze bijna altijd over die ene leerkracht of familievriendin die hen verder heeft geholpen.”

Die ene leerkracht die heeft geholpen

Dat alles kan dus vanuit zo iets als een klein gebaar van een bekende. Wellicht zijn wij zelf al die bekende van zo’n kind of jongere, zonder dat we het direct door hebben. Haagmans: “Geen enkele volwassene zegt toch nee als hem of haar gevraagd wordt om een bijzonder persoon in iemands leven te worden?” De crux is dat kinderen en jongeren vanaf het begin zelf betrokken worden bij het bepalen van hun eigen toekomst. Haagmans: “Kinderen zijn immers zelf een specialist in kind zijn en weten heel goed wat ze nodig hebben.”

Wat u kunt doen

We kunnen dus een groot verschil maken voor de kwetsbare kinderen en jongeren in Nederland. Het begint met een klein gebaar; die glimlach, de aai over de bol, de oprechte aandacht die u kunt schenken aan een kind waarvan u denkt dat hij het moeilijk heeft. Maar als u meer wilt betekenen, kan dat ook. U kunt vrijwilliger worden bij Het Vergeten Kind, u kunt zich aanmelden bij een organisatie als JIM om ook mentor te zijn, of u sluit zich aan bij een ‘maatjesproject’ in uw eigen gemeente, zodat u gekoppeld wordt aan een jongere die steun nodig heeft. Tot slot zoekt ons land nog steeds mensen die elke dag, 365 dagen per jaar, kleine en grote gebaren tonen aan kinderen die dat nodig hebben. Als pleegouder helpt u kinderen, zet u ze in hun kracht en geeft u ze de steun en stabiliteit die ze nodig hebben. Meer informatie over pleegouder zijn, vindt u op supergewonemensengezocht.nl.

MY BIGGEST SUPPORT

“I got your back!” Dat wil ieder kind horen dat het moeilijk heeft; elke jongere die aan het worstelen is. Helaas zijn er veel kinderen in Nederland die het zonder steunpilaar moeten doen. En dat terwijl zo’n ‘biggest supporter’ juist superbelangrijk is om goed en fijn op te kunnen groeien. Daarom delen Unforgettables hier hun ervaringen. Hebben ze hun steunpilaar en wie is dat dan eigenlijk?

WESLEY

Voordat Ton in mijn leven kwam, was het een zootje. Ik was zes jaar en werd uit huis geplaatst door mijn moeder. Het ging thuis niet goed, waardoor mijn broertje en ik naar een leefgroep moesten. Er was toen een stichting in Rotterdam en die heette 'Big Brother Big Sister'. Dit was een stichting die een Buddy (een vrijwilliger) koppelde aan jongeren die niet veel hebben. Mijn moeder gaf ons op. Ook beschreef ze eigenschappen van mijn broertje en mij, zodat de stichting zou weten wat voor iemand bij ons zou passen. En toen kwam Ton in mijn leven. Hij ondernam allemaal activiteiten met mij. We gingen naar de pannenkoekenboot, we knutselden en nog veel meer. We had-

den veel lol. Dit traject duurde eigenlijk een jaar. Wij voegden daar een jaar aan toe. Je zou denken dat het na twee jaar klaar zou zijn, maar niets bleek minder waar. Ton is er nog steeds voor mij, inmiddels al elf jaar lang. Hij heeft de rol van vader op zijn manier ingevuld. Ton helpt mij nog steeds met van alles. Mijn huisvesting, mijn geaardheid, en we spreken bijna wekelijks af om ergens te gaan eten om bij te praten.

Het grappige van deze vriendschap is dat hij mij heeft zien opgroeien. We knutselen nu niet meer, maar we gaan gezellig wat drinken of mijn huis in orde maken. Ton heeft al dertig jaar Hans aan zijn zijde. Hans is in de loop der ja-

ren ook steeds meer een maatje van mij geworden. Wat dus eerst begon met een stichting is nu een vriendschap voor het leven geworden. Ton staat altijd voor mij klaar en zo iemand heeft iedereen nodig in zijn of haar leven. We gaan in de toekomst nog ontzettend veel dingen doen. We gaan naar concerten, we gaan samen op vakantie met mijn broertje en Hans erbij, dat is een jaarlijkse traditie op mijn verjaardag. Dus we hebben nog veel mooie dingen te doen.

Ik wil tegen Ton zeggen dat ik ontzettend veel van hem hou en dat ik er ook altijd voor hem zal zijn als hij mij nodig heeft.

ANGEL

Mijn geboorte begon al slecht. Ik ben een maand te vroeg geboren. Ik kon niet zelfstandig ademen en heb in een couveuse gelegen. Ik werd overgebracht naar Antwerpen en daar heb ik een weekje gelegen. Dit was een zware tijd voor mijn ouders. Mijn vader was iedere dag bij mij en hield altijd mijn handje vast. Een week later ging ik naar huis en dat ging gelukkig goed. Maar mijn ouders gingen al gelijk na mijn komst scheiden. Ik bleef bij mijn biologische moeder en mijn stiefvader wonen, maar helaas was ik daar getuige van mishandeling. Als ik dan naar mijn vader ging, twijfelde mijn vader altijd of het wel goed met mij ging.

Ik werd toen ik twee was weggehaald bij mijn biologische moeder, voor mijn eigen veiligheid. En toen leerde ik mijn nieuwe moeder kennen; de nieuwe vrouw van mijn vader. Zij heeft mij altijd opgevoed als haar eigen dochter en ik beschouw haar daarom ook als mijn echte moeder. Mijn mooiste moment met haar is ook vastgelegd, een foto dat mijn moeder en ik samen aan het dansen zijn. Als ik deze foto zie, dan denk ik: dit is de mooiste en beste mama in mijn leven.

Mijn moeder is dus mijn biggest support. Omdat zij mij heeft opgevoed als een van haar eigen dochters. En zij heeft mij geholpen om gezond te blijven en ervoor gezorgd dat ik het meisje ben die ik nu ben. Wat ik daarom tegen haar wil zeggen is: lieve mama, ik ben zo blij dat je in mijn leven bent gekomen en dat je altijd mijn steunpilaar bent geweest. Ik kon altijd bij jou terecht. Jij bent de mooiste en beste mama die ik me kan wensen!

NOORTJE

Voordat ik Henk ontmoette was er weinig positiviteit in mijn leven. Ik was aan het wachten op een traumabehandeling en ik ervaarde alles in mijn leven als negatief. Ik woonde in die tijd op kamertraining+ (In kamertrainingscentra kunnen jongeren een goede overgang maken van ambulante of residentiële jeugdhulp naar zelfstandig wonen), maar de begeleiders konden mij ook niet helpen. Op een dag hing er een briefje op de deur van kantoor met de vraag wie er wilde deelnemen aan de jongerenraad. Dat was ik en zo ontmoette ik Henk. Hij is de jongerenraadvertegenwoordiger van de stichting waar ik toen woonde.

Toen ik Henk tijdens de eerste vergadering zag, klikte het meteen. Ik werd zelfs voorzitter van de jongerenraad en dit gaf mij een enorm positieve boost. Henk en ik kregen een steeds betere band en tijdens mijn traumabehandeling had ik erg veel aan hem. Ik kon na een lange dag therapie weer landen bij hem. Toen ik ging verhuizen naar een andere woning van de stichting, vond ik dat erg lastig, maar Henk hielp mij erdoorheen.

Mijn behandeling was op een gegeven moment afgelopen, maar mentaal en fysiek ging het nog niet goed. Gelukkig was Henk daar weer en ik kon hem dag en nacht opbellen. Ik viel in die tijd heel erg af, maar wanneer ik bij Henk was,

zorgde hij er altijd voor dat ik goed at. Het is Henk gelukt om mij weer in een positieve vibe te slepen.

Toen ik ging stoppen met de jongerenraad, heeft Henk een barbecue gegeven bij hem thuis. We gingen eerst samen boodschappen doen en ik mocht alles in het winkelmandje gooien. Het was een prachtige avond, met veel plezier. Gelukkig hebben we daarna contact gehouden, want al had ik afscheid genomen van de jongerenraad, ik kwam in dezelfde organisatie terecht als waar Henk werkte. Henk geeft mij een gevoel van veiligheid. En daarom blijf ik Henk voor altijd en eeuwig dankbaar.

JACQUELINE

Pas na het overlijden van mijn vader heb ik goed contact gekregen met mijn tante. Vanaf dat moment stond mijn tante altijd voor ons klaar. Mijn moeder had jarenlang amper zelf contact met mijn tante, maar zelfs in die tijd kon mijn moeder mijn tante altijd opbellen als er iets was.

Toen wij in 2007 uit huis werden geplaatst, ving mijn tante ons meteen op. Ze zette haar hele leven op zijn kop om ons te helpen. En dat zonder een moment te aarzelen. Mijn tante is mijn tweede moeder en haar huis is mijn tweede huis. Jarenlang heeft mijn tante weekenden bij ons geslapen om mijn moeder te helpen. Mijn zusje en ik waren, en zijn nog steeds, altijd welkom bij haar. Ik wilde dolgraag naar het vuurwerk in Scheveningen, maar mijn moeder kon dat niet aan, dus nam mijn tante mij mee. En zo heeft ze nog veel meer dingen voor mij gedaan. Het maakt niet uit hoe druk haar leven is, zij zet alles opzij om ons te helpen. Ik weet dat ik dag en nacht bij haar kan aankloppen.

Zonder haar was ons gezin allang ingestort. Ik denk niet dat ik haar ooit genoeg kan bedanken voor alles wat zij voor ons heeft gedaan. En nog steeds voor ons doet.

RUANDSON

Hoe het is om een steunpilaar te hebben? Dat weet ik niet. Wat ik wél weet te vertellen is hoe het is om geen steunpilaar te hebben. En uit ervaring kan ik zeggen dat het ontzettend belangrijk is om iemand te hebben die om je geeft. Ik kan vertellen hoe erg je het als kind mist dat iemand naar je toe komt en je een knuffel geeft en zegt dat alles goedkomt. Een knuffel die zo sterk is dat alle gebroken stukjes van je hart weer terug bij elkaar komen. Als kind mis je dat en dat kan veel invloed hebben op je toekomst.

Omdat er een gebrek is aan zorg en aandacht, moet je al vroeg op jezelf leren vertrouwen, je eigen keuzes maken en je moet leren lachen en aanhoren hoe al je vrienden lekker naar huis gaan, naar hun ouders. Je moet leren aanzien hoe alle families herenigd worden als je met de klas terugkomt van een schoolreisje. Je ziet alle ouders staan wachten, vaders, moeders, opa's en oma's. Je ziet de liefde die ze tonen aan hun kind wanneer ze elkaar weer vasthouden. Het enige wat je dan kan doen, is lachen, gedag zeggen en alleen weglopen naar huis met een gebroken ziel, smachtend naar datgene wat je niet hebt.

Dit is maar een klein voorbeeld en ik weet ook dat dit niet het einde is van de wereld. Want uiteindelijk kom je er wel. Dat vertrouwen moet je houden. Er is altijd weer een nieuwe dag, een nieuwe kans. Je zal de juiste mensen tegenkomen die om je gaan geven. Er is nog één ding wat ik wil zeggen: look at me now!

ONVERGETELIJK AFSCHEID VAN DE BASISSCHOOL

GEEN **MUSICAL**
MAAR EEN **FILM!**

Als je in groep 8 zit, maak je vaak samen met je klas een afscheidsmusical. Maar, dacht Het Vergeten Kind... het kan ook anders. Je kunt ook een film maken! Hoe cool is dat? Daarom biedt Het Vergeten Kind voor alle groepen 8 die afscheid gaan nemen van de basisschooltijd een filmpakket aan: Eindfilm 'Onvergetelijk'. Hiermee maak je met de hele klas een echte speelfilm van veertig minuten. Extra leuk is dat scholen die meedoen hiermee meteen Het Vergeten Kind steunen en... dat Johnny de Mol, Angela Schijf, Jamai Loman en andere bekende Nederlanders een gastrol spelen in de film! Dat wordt nog eens een leuke invulling van de afscheidsavond. Zet de popcorn maar vast klaar.

Het verhaal van de Eindfilm

Groep 8 is hard aan het nadenken over hoe de klas op een onvergetelijke manier afscheid gaat nemen van de basisschool. Gaan ze dat doen met een afscheidsmusical of maken zij dit keer een Eindfilm...? Ze komen er maar niet uit. Dan horen ze dat hun klasgenoot, die in een opvanglocatie in de buurt woont, moet verhuizen naar een andere stad en dat hij hierdoor niet bij de afscheidsavond aanwezig kan zijn. Groep 8 vindt dit vreselijk en laat het er dan ook niet bij zitten. Deze helden komen in actie voor hun klasgenoot en onder anderen Johnny De Mol, Angela Schijf en Jamai Loman helpen hen daarbij.

Vanuit het commandocentrum op school worden er verschillende opdrachten uitgevoerd om hun klasgenoot en tegelijkertijd al die 100.000 andere kwetsbare kinderen in Nederland te helpen. Ze onderbreken live op televisie het programma 'RBL Boelsjevaart' en maken er een dolle boel van als ze bij de Eindbaas van het land op bezoek zijn. Natuurlijk hebben ze succes en zijn de kanjers van groep 8, net als hun klasgenoot uit de opvanglocatie en de uiteindelijke afscheidsavond: ONVERGETELIJK!

Hoe werkt het?

Scholen kunnen het Eindfilmpakket aanschaffen via het inschrijfformulier op de website van Het Vergeten Kind. Met dit complete pakket kan de klas zelf aan de slag. Het opnemen van de Eindfilm gebeurt met een tablet of een goede smartphone, het monteren van de opnames met een laptop en voilà: klaar is de eigen Eindfilm die op de afscheidsavond van groep 8 in première gaat.

Het Eindfilmpakket bevat:

- een volledig script, inclusief uitleg in beeld en tekst
- lesmateriaal over het maken van een film en filmtrailer
- animaties en clips van de ambassadeurs van Het Vergeten Kind, die zo een gastrol vervullen in de film
- diverse leuke props

Waarom de Eindfilm Groep 8?

- het is een ontzettend leuke, leerzame ervaring
- het levert een mooie, blijvende herinnering op
- het leent zich goed voor onderbrekingen tijdens de afscheidsavond
- alle kinderen in de klas vervullen een actieve rol, zowel voor als achter de schermen
- en last, but zeker not least: de leerkracht heeft meer rust tijdens de afscheidsavond

Lekker makkelijk!

Elke klas kan de Eindfilm maken, ook al is er geen ervaring met filmmaken. De opnames kunnen het hele schooljaar opgenomen worden, wanneer het uitkomt. Dit duurt in totaal ongeveer 4,5 dag, een dagdeel per scène. Het monteren duurt gemiddeld drie tot vijf dagen. Kinderen kunnen zelfstandig aan een scène werken en ouders kunnen betrokken worden door filmdecors te maken, kleding te verzorgen of te helpen bij het monteren. Zo kan iedereen op zijn eigen wijze actief mee doen!

Bezoek de website voor meer informatie over dit project:

hetvergetenkind.nl/eindfilmgroep8

LUNCHEN MET DE **BURGEMEESTER** VAN **ROTTERDAM**

Unforgettable Jana was uitgenodigd om met de burgemeester van Rotterdam, Ahmed Aboutaleb, te lunchen op het stadhuis. Jana schreef daarover het volgende verslag.

Op 20 november mocht ik naar het stadhuis van Rotterdam om burgemeester Ahmed Aboutaleb te ontmoeten. Zenuwachtig was ik niet, zo zit ik niet in elkaar. Hoewel ik het leuk vind om hem te mogen spreken, probeer ik om mensen altijd gewoon als mensen te zien. Tegen Esther (zij is een vakkracht van Het Vergeten Kind en was mee) zei ik van tevoren nog: burgemeester is een functie, een baan, zoals stratenmaker dat ook is. Elk mens heeft weer een andere taak. Van tevoren had ik mij voorgenomen om het gesprek met de flow mee te laten gaan. Ik wilde hem zeker vragen of er volwassenen in zijn leven waren waar hij als kind veel steun aan heeft gehad. En ik wilde ook graag meer weten over zijn jeugd en achtergrond.

Trouwen en kogelgaten

Eenmaal op het stadhuis aangekomen, werden we opgewacht door een bode in officiële kleding, hij zou ons eerst een rondleiding geven. Het klinkt misschien gek, maar het eerste wat ik dacht toen ik door het stadhuis liep was: wow, er werken hier dus echt mensen! Het gebouw is supermooi, overal beelden, glas in lood en hele mooie marmeren trappen. De bode liet ons de beelden in de centrale hal zien. Daar zijn alle continenten te zien met in het midden een beeld van David, vertelde hij. Dat beeld van David heeft een knuppel vast en onder die knuppel is een adelaar geplet. Die adelaar staat voor Duitsland en David is Rotterdam die heeft overwonnen tijdens de Tweede Wereldoorlog. We mochten alle trouwzalen zien, van de gezellige kleine tot ook de hele grote mooie Burgerzaal. De bode vertelde dat hij één keer heeft meegeemaakt dat de bruidegom een moment voor zichzelf vroeg. Later bleek dat hij was weggelopen!

Wist je trouwens dat er nog kogelgaten in het stadhuis te zien

zijn? Er is een kogel zelfs door een stuk gevel zo in een schilderij aan de muur terechtgekomen. Je kunt de gaten nog zien zitten!

Gesprekken met dadels

Na de rondleiding werden we naar de werkkamer van de burgemeester geleid. Er was een tafel speciaal voor ons gedeckt en daarop stonden broodjes en vers fruit. De burgemeester wilde meteen weten wie ik ben en wat ik allemaal doe. Ik vertelde over wat Het Vergeten Kind allemaal doet, over mijn opleiding tot directiesecretaresse en over de jongerenraad The Unforgettables. Hij vroeg naar mijn achtergrond en ik vertelde dat ik oorspronkelijk uit Letland kom en al heel jong zelfstandig moest zijn. Dit herkende hij wel en hij begon over zijn eigen jeugd te vertellen in Marokko. Pas op zijn 15e is hij naar Nederland gekomen, zijn vader was eerder al naar Nederland vertrokken. Hij glunderde toen hij over zijn moeder sprak en vertelde over haar warme persoonlijkheid. Hij vertelde ook hoe moeilijk het voor haar is geweest om het hoofd van de familie te moeten zijn in een land waar mannen de baas waren.

Het was bijzonder om te merken dat ik zoveel in zijn verhalen herkende, zo was hij in Marokko in behoorlijke armoede opgegroeid, net als ik. Hij zei nog iets wat ik heel erg herkende: “Als je een migrant bent in Nederland, dan begin je bij nul en je moet jezelf bewijzen, want niemand anders doet dat voor je.” Toen de burgemeester hier kwam wonen, moest hij naar een instituut voor werkloze jongeren en hij sprak de taal nog niet. Terwijl hij hierover vertelde, opende hij een heel mooi blik en pakte daar een dadel uit. Zijn koffiedame kwam onze koffie brengen, maar ze had één koffie te weinig meegenomen.

DE **BURGEMEESTER** VAN **ROTTERDAM** IS EEN HELE **AARDIGE** MAN

HET WAS EEN LEUKE, GEZELLIGE EN **SUPERINSPIRERENDE** MIDDAG

Toen ze de deur uitliep om een extra koffie te halen, zei hij: “Ik besef heel goed dat ik zo iets altijd aardig moet zeggen, want anders is dé burgemeester onaardig geweest.” Dat vond ik heel erg mooi hoe hij dat zei.

Steunende volwassenen

Tijdens de koffie spraken we verder over de steunpilaren. Ikzelf heb er nooit echt een gehad, ik denk dat ik mijn eigen steunpilaar ben geweest en nog altijd ben. Meneer Aboutaleb dacht even na en zei: “Ik heb het geluk dat ik een zeer gedisciplineerd mens ben. Aan het einde van de dag ga ik naar huis met vaak een enorm dossier en ik ga niet slapen voordat ik alles heb gelezen. Zo was ik vroeger ook al.” In Marokko heeft hij Frans geleerd, al is Berbers zijn moedertaal en spreekt hij ook Arabisch. Ik wil ook heel graag Arabisch leren. Door dat Frans kon hij makkelijker Nederlands leren van zijn begeleider Ellis op dat instituut voor werkloze jongeren. Na zijn moeder was Ellis een persoon die hem echt zag en vooruithielp. Ook heeft hij veel steun gekregen van meneer Kapitein, een leraar natuurkunde en mechanica op de LTS (nu technisch vmbo). Meneer Kapitein had een vierkant brilletje op het puntje van zijn neus. Deze leraar ontdekte dat de burgemeester goed was in wiskunde en daardoor kon hij een vliegtuigtechniekopleiding volgen. Tijdens zijn opleiding ging hij voor de radio werken en daar deed hij allerlei klussen voor. Daarna werd hij persvoorlichter en werd hij vervolgens gevraagd om wethouder in Amsterdam te worden. Een derde belangrijke persoon was de toenmalige Amsterdamse burgemeester Patijn. Die had iets tegen hem gezegd wat hij nooit zal vergeten: “Deze stad heeft je nodig.” Later werd hij staatssecretaris en daarna burgemeester van Rotterdam. Hij zei dat de steun die hij heeft gehad van die

mensen heel belangrijk voor hem was en dat hij ze hiervoor nog steeds heel dankbaar is.

Waar je vandaan komt

Meneer Aboutaleb vroeg nog over Letland en over welke talen ik spreek. Ik spreek Russisch en hij adviseerde mij om mijn Russisch goed te onderhouden. Hij zei dat ik daar later heel veel aan zal hebben en hij adviseerde mij ook om meer te weten te komen over mijn achtergrond. Hij zegt dat mensen soms ouder worden, zo 40, 50, en dan spijt hebben dat ze geen band meer hebben met waar ze vandaan komen. Ik begrijp wel wat hij bedoelt, denk ik.

Aan het einde van het gesprek zei hij nog dat een migrant zijn ook een voordeel heeft, want je kan voor twee voetbalclubs zijn en van allebei vinden dat ze jouw land vertegenwoordigen. Ik herken dat gevoel wel een beetje. Helemaal aan het einde zei hij trouwens nog iets grappigs. Hij zei dat geld niet belangrijk is en dat hij zichzelf altijd had voorgenomen om nooit rijk te worden. Geld geeft stress en hij legde de nadruk op wat echt belangrijk is: je leven leiden zonder te veel zorgen. Daarna gingen we nog op de foto en ik kreeg een superleuk boekje over alle hotspots in Rotterdam.

Het was een leuke en gezellige middag en superinspirerend. Burgemeester Aboutaleb is echt een hele aardige man met een groot verantwoordelijkheidsgevoel, dat is bijzonder om te zien. Ook vond ik het heel mooi om te zien hoe iemand met een zelfde soort achtergrond als ik het zo ver schopt door puur doorzettingsvermogen, en hulp natuurlijk van een paar steunpilaren.

HET IS BIJZONDER HOEVEEL WE AL **BEREIKT** HEBBEN

Wat het betekent om een Unforgettable te zijn... voor Daniëlle

Ik ben bij The Unforgettables gekomen via stichting Heppie, dat is een organisatie die vakantiecampen organiseert voor kinderen die bijvoorbeeld leven in een moeilijker thuisituatie of in de jeugdzorg zitten, maar het kan echt van alles zijn. Deze stichting is in 2016 samengegaan met Het Vergeten Kind. Mijn zusje heeft een verstandelijke handicap, dus daarom mocht ik mee naar Heppie. Een aantal maanden na mijn eerste kamp werd mij gevraagd of ik naar de trainingsdag van The Unforgettables wilde komen om te kijken of ik het leuk vond om deel uit te maken van de jongerenraad. Ik vond het een mooi idee om samen met een groep jongeren mee te denken om bijvoorbeeld dingen binnen de jeugdzorg te verbeteren.

Bij The Unforgettables hebben wij twee keer per jaar een trainingsweekend en soms trainingsdagen. Op deze dagen hebben wij dan workshops, zoals schrijven en interviewen. Bij de workshop interviewen leren wij bijvoorbeeld om je grenzen te bepalen: dus in hoeverre je bepaalde vragen wil en kan beantwoorden en hoe je die vragen dan kan beantwoorden. Ook doen we soms andere workshops, zoals dansen en koken.

Wat ik zo bijzonder aan The Unforgettables vind, is dat je een band met elkaar opbouwt, ook al zie je elkaar niet zo vaak. Ook vind ik het bijzonder dat we al veel bereikt hebben.

Ik hoop dat wij als The Unforgettables veel dingen beter kunnen maken voor kinderen en jongeren in Nederland.

WE BEGRIJPEN ELKAAR EN IK VOEL ME GEHOORD

Wat het betekent om een Unforgettable te zijn... voor Sharana

Ik vind het heel leuk om een Unforgettable te zijn om twee redenen. De eerste reden is het samenzijn met elkaar. Dat is gewoon heel leuk, met de jongeren, maar ook met de begeleiders. We begrijpen elkaar allemaal. Ik voel me gehoord. Een paar van mijn beste vriendinnen heb ik zelfs hier bij The Unforgettables ontmoet.

De tweede reden is dat wij door onszelf te laten horen, dingen kunnen veranderen voor jongeren in de jeugdzorg. Wat ik zelf heel belangrijk vind, is de relatie tussen de voogd en het kind. Als een kind uit huis is geplaatst en de ouder geen beslissingen kan of mag nemen, krijgt een kind een voogd. Die voogd heb je dus hartstikke hard nodig, omdat hij of zij degene is die beslissingen neemt. Maar het gaat niet altijd zo goed met de voogd; dat merk ik bij mij, maar dat merk ik ook bij andere kinderen of jongeren die een voogd hebben. Een voogd heeft vaak te weinig tijd, is niet goed bereikbaar. Het is echt een probleem dat voor veel jongeren die in de jeugdzorg leven geldt. Dit probleem zou ik heel graag met The Unforgettables op de kaart zetten, zodat we ook hierin echt iets kunnen verbeteren.

Verder hoop ik dat we nog heel veel andere dingen ook kunnen verbeteren, dat we groeien, dat we nog meer dingen leren en dat ik nog lang in deze jongerenraad kan zitten.

EEN UNFORGETTABLE ZIJN IS ZO GEWELDIG!

Wat het betekent om een Unforgettable te zijn... voor Roza Celia

Vorig jaar werd ik gebeld door Stichting Heppie, een stichting waar ik al een aantal jaar mee op kamp ga. Ze vertelden me dat Stichting Heppie ging samenwerken met Het Vergeten Kind, en ze vroegen mij of ik het leuk zou vinden om bij The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind, te komen. Eerst wist ik niet zo goed wat The Unforgettables was en wat ik kon verwachten, maar het klonk wel leuk, dus ik ging het proberen.

Mijn reden dat ik bij The Unforgettables zit, is dat ik samen met mijn moeder een mantelzorger ben voor mijn langdurig zieke en gehandicapte zus. Ik wil graag voor kinderen opkomen in dezelfde situatie.

Toen ik bij de eerste trainingsdag aankwam, vond ik het meteen superleuk! Ik kende al twee meisjes en verder niemand, dus natuurlijk vond ik het spannend, maar toen ik met mijn groepje een tijdje bezig was, maakte ik ook al hele goede vrienden. Bij de eerste workshop moest iedereen zichzelf een bijnaam geven, mijn naam was Rozige Roza, dus daar moesten we allemaal om lachen en dat doen we stiekem nog steeds.

Verder heb ik bij The Unforgettables echt veel geleerd. Ik was vroeger altijd een meisje dat niet voor zichzelf kon opkomen en ook was ik slecht in praten voor een groep, want dat vond ik altijd heel eng!

Maar nu is dat wel veranderd. Ik heb leren interviewen, filmen en schrijven, maar dat is niet het enige, want we hebben nog veel meer gedaan! Een Unforgettable zijn is zo geweldig, je komt op voor andere kinderen en jongeren, je maakt vrienden en je leert!

IK KAN **HELPEN** DOOR MIJN **ERVARINGEN** TE DELEN

Wat het betekent om een Unforgettable te zijn... voor Quentin

Het mooie is dat iedereen zijn eigen verhaal heeft bij The Unforgettables, zijn eigen rugzak, maar dat we wel een team zijn. Iedereen draagt op zijn eigen manier een steentje bij. Er is veel liefde voor elkaar, het is echt een beetje een familie geworden. Iedereen staat voor elkaar klaar en we willen allemaal wel iets doen voor elkaar.

Het belangrijkste dat ik heb geleerd bij The Unforgettables is vertrouwen hebben in mensen. Dit is een groep met verschillende mensen en jongeren. Het is jong en oud door elkaar en we respecteren elkaar altijd. Ik voel me hier thuis, op mijn gemak.

In de toekomst zou ik met The Unforgettables graag meer naar instellingen gaan waar kinderen of jongeren wonen. Ik heb zelf veel meegemaakt, op veel groepen gewoond en ik denk dat ik echt kan helpen door mijn ervaring te delen.

ONVERGETELIJKE VRAGEN AAN... JANDINO ASPORAAAT

Jandino Asporaat is bekend als stand-upcomedian, acteur en presentator, maar hij is ook Vriend van Het Vergeten Kind. Daarom kwam hij tijdens het trainingsweekend op bezoek bij The Unforgettables. Iedereen mocht hem iets vragen, Dolores Leeuwin begeleidde het gesprek en Jandino vertelde zijn verhaal. Een ontroerend verhaal, over zijn jeugd op Curaçao, zijn leven in een internaat en het beste uit jezelf halen.

“Ik ben geboren op Curaçao, net als mijn zusje en twee broertjes. Mijn moeder kwam met ons naar Nederland met een doel: een betere toekomst. We gingen in Rotterdam-Zuid wonen. Wat het lastig maakte, was het feit dat mijn moeder alleen was en daarom kreeg ze superveel heimwee. Op een gegeven moment kon ze het ook niet meer aan; ze kreeg een inzinking en moest worden opgenomen. Dus, we kwamen voor een betere toekomst, maar in plaats daarvan zaten we na een paar maanden in Nederland op een internaat. Dat was voor mij moeilijk, vooral als ik terugdacht aan Curaçao. Want op Curaçao waren we arm, maar tegelijkertijd ook heel rijk. We hadden andere dingen. In het weekend gingen we bijvoorbeeld kamperen op het strand. Het enige wat we nodig hadden, was een tent! In de ochtend gingen we gezellig vissen en dat was dan ons eten voor de barbecue. Dus in mijn beleavingswereld was ik superrijk en in Nederland voelde ik me voor het eerst arm.”

Het internaat

“Een internaat was onbekend terrein voor mij. Wat ik lastig vond, was dat ik opeens als elfjarig jongetje heel snel volwassen moest worden. Op een internaat zitten veel meisjes en jongens die beschadigd zijn; die zijn op een bepaalde manier oneerlijk behandeld en hebben lelijke dingen meegemaakt. En soms kun je je daarom alleen nog maar lelijk gedragen. Ik moest mezelf en mijn zusje en broertjes tegen de andere kinderen beschermen. Ik had ook niet het idee dat er ruimte was voor mijn verhaal, of ruimte om te huilen en te vertellen waar ik mee zat. Dat ik mijn moeder niet bij me had en dat mijn vader ons had laten gaan. Ik besepte dat ik heel sterk in mijn schoenen moest staan daar, want als je niet sterk in je schoenen staat, is de kans groot dat je nóg meer

HET GAAT OM **GEZIEN WORDEN:** JULLIE ZIJN ALLEMAAL **ROCKSTERREN**

beschadigd raakt daar. Je flipt in zo'n systeem. Het is hartstikke moeilijk geweest. En ook ik ben beschadigd geraakt in mijn jeugd, maar ik heb altijd acties ondernomen en ik denk dat dat mijn kracht is geweest. Want als iemand mij zegt dat ik iets niet kan, ga ik er juist voor strijden. Zo heb ik vroeger gevochten voor mijn toekomst, want als ik het niet deed, zou niemand het doen.

Mijn jeugd zal altijd een onderdeel zijn van de rest van mijn leven, maar ik heb ook gewoon geleerd om gelukkig te zijn. Dus dat was wél iets goeds aan het internaat; ik leerde heel snel dat ik mijn leven moest omgooien. Ik zie het internaat dan ook als een bushalte. Je bent onderweg naar iets anders, het is niet je eindbestemming. Later kwamen we weer bij mijn moeder. Het was nog steeds moeilijk thuis, maar er was in ieder geval liefde en dat bleef bij ons in het gezin altijd heel erg belangrijk. Daarom kwam het uiteindelijk ook goed, denk ik."

Jong zijn

"Jullie jongeren hebben het misschien nu moeilijker dan wij vroeger. Wij hadden bijvoorbeeld geen mobieltjes. Als wij vroeger naar het strand gingen, waren we gewoon aan het genieten van de omgeving, het weer, de zee, de mensen. Maar als jullie nu op dat strand staan, zijn jullie niet bezig met echt kijken, jullie zijn bezig met foto's maken voor de

likes. Je maakt dertig foto's en dan is het soms nog steeds niet goed. Dan ben je een uur verder en dan heb je eindelijk een leuke foto, die plaats je dan op Facebook en dan wacht je op de likes. En pas als anderen zeggen dat je foto leuk is, beslis jij dat jij een leuke dag hebt gehad. Je bent dan niet voor jezelf, maar voor anderen op het strand. In mijn tijd hadden we een wegwerpcamera waar je twintig foto's mee kon maken. En dan moest je eerst je camera naar de HEMA brengen om pas een week later je foto's terug te kijken en pas na weer een week zag je hoe lelijk je was! Maar jullie zijn alleen maar bezig met je vrienden.

Wij waren dus intenser aan het genieten en ik denk dat dat voor jullie generatie moeilijker is. Het leven is al moeilijk en als je niet kan genieten, is het alleen maar zwaarder. Je moet jezelf leuk vinden en niet afhankelijk zijn van andermans mening. Anderen hebben altijd commentaar. Maar ik heb geleerd dat als andere mensen nare dingen over je te zeggen hebben, dat ze hun eigen onzekerheid op je projecteren. Dus focus op jezelf en leer om jezelf leuk te vinden."

Talent

"Ik wilde eigenlijk binnenhuisarchitect worden, maar dat was te hoog gegrepen voor mij. Ik was geen domme jongen, maar ik was heel druk. En daarom heb ik in groep 8 als schooladvies vmbo gekregen. Ik weet nog dat ik met de

IK HEB IN **JULLIE SCHOENEN** GESTAAN EN **IK WEET** HOE MOEILIJK HET IS

eindmusical een rolletje kreeg zonder tekst. Ik was een dokter met een banjo en ze hadden de snaren van de banjo gehaald. Jaren later, toen de juffrouw een keer naar mijn show kwam kijken en mij ontmoette, moest ze huilen. Ze zei: 'Ik zag helemaal niet wat je talenten waren. En jij hebt het gered, maar hoeveel andere kinderen en talenten heb ik misschien ook over het hoofd gezien?' Daar gaat het uiteindelijk toch om; gezien worden.

Een andere leraar die ik ook nooit meer vergeet, is meneer Romijnsen. Dat was bij tekenen en ik was aan het schilderen, maar ook toen was ik te druk. Hij was het een keer helemaal zat en werd toen echt boos op mij. Hij zei: 'Weet jij hoeveel talenten jij hebt? En dan kom je hier elke dag naar school en dan ben je niks anders aan het doen dan je talenten verkloten! Dus alleen omdat de wereld slecht tegen je is geweest, ga je jouw talenten vergooien? Doe wat aan jezelf!' Ik schrok eerst, maar begreep het later wel. Ik had ook echt veel talent, maar ik was gewoon bang. Bang om te falen. Om niet gezien te worden. Dus meneer Romijnsen heeft mij toen door zijn harde woorden heel erg geholpen."

Advies

"Mijn advies voor jullie is dat je je met lieve mensen moet omringen die het beste uit je willen halen. Je ziet mij eigenlijk nooit op premières en zo. Ik ben op televisie, maar voor de

rest ben ik vaak thuis met mijn gezin en vrienden. Omring je dus met goede mensen die eerlijk tegen je durven te zijn. Dan zal je gemotiveerd worden om het beste uit jezelf te halen. Onderschat niet hoe moedig je bent, want op de een of andere manier heb je ervoor gezorgd dat je vandaag hier bent. Ik heb in jullie schoenen gestaan en ik weet hoe moeilijk het is. Als jij als kind opgroeit en je hebt te maken met dingen waar eigenlijk alleen de volwassenen mee te maken moeten hebben, dan heb je het zwaar. Dus ik heb groot respect voor jullie allemaal. Jullie zijn allemaal rocksterren. Jullie gaan zelf nog heel veel mensen inspireren, omdat jullie nu al zo goed bezig zijn."

MIJN WENS KWAM UIT!

Afgelopen zomer kreeg een aantal Unforgettables de verrassing van hun leven... Zij mochten bij de VriendenLoterij een wens inleveren en van maar liefst tien jongeren kwam de wens uit! Skydiven met een goede vriend, paardrijden met Anky van Grunsven of achter de schermen kijken bij RTL Boulevard, het waren te gekke dagen. De tien Unforgettables schreven zelf een verslagje.

DE WENS VAN ELYSE

Ik had gewenst dat ik met mijn beste vriend, Jeffrey, kon gaan skydiven. Hij is er echt voor mij geweest toen ik iemand nodig had. Ik had een tijdje veel problemen en hij was er gewoon altijd. Daarom wilde ik wat voor hem terugdoen en ik wist dat dit iets is wat hij ook altijd al eens heeft willen doen.

De avond dat we werden verrast had ik mijn toetsen klaar en ik wilde net even gaan uitrusten. Toen hoorde ik ineens dat ik naar Utrecht moest. We werden opgehaald en toen we aankwamen overviel Lucille Werner ons plotseling. Zij zei dat we konden gaan skydiven, zo gaaf! Het was op zo'n indoorplek en we kregen van die pakken aan. Het was heel erg leuk, maar ook best wel moeilijk. Je gaat dan zo'n tunnel in en ik ben best wel klein en tenger dus ik word zo alle kanten op geblazen. Jeffrey is wat groter en die kon beter de controle houden. Het was echt een geweldige ervaring! Ooit wil ik dit wel eens echt in de lucht doen. Skydiven uit een vliegtuig, ik heb wel een beetje hoogtevrees, maar niet zo erg, haha. Dit was echt fantastisch, ik ben superblij!

DE WENS VAN **ANGEL**

Mijn wens was om mijn stiefmoeder – die ik eigenlijk gewoon mijn moeder noem! – te verrassen met een compleet nieuwe en mooie tuin. Zij houdt heel erg van lekker in de zon zitten en genieten van het groen en de bloemen, maar onze tuin was erg rommelig en zij wilde hier al jaren wat aan doen. Ze is er altijd voor mij geweest en ik wilde heel graag eens iets terugdoen speciaal voor haar, als dank. Dus toen Wolter Kroes aanbelde en ons overviel was ik heel erg blij. Blijkbaar zaten mijn vader en mijn zus de hele tijd in het complot! Hij had heel erg goed zijn mond gehouden, ik wist helemaal van niks! Hij heeft ervoor gezorgd dat mijn moeder een middag weg was met mijn zus, zodat er in de tuin gewerkt kon worden.

Wolter Kroes had een knalrode overall aan en een paar echte tuinmannen bij zich. Terwijl mijn moeder weg was, hebben ze keihard gewerkt om alles op tijd af te krijgen. Ze hebben alle planten uit de grond getrokken, leuke bloemen en planten geplant en een heel gezellig zithoekje in de zon gemaakt voor mijn moeder. Toen zij terugkwam wist ze niet wat ze zag! Er was een nieuwe barbecue neergezet en de tafel stond klaar om aan te eten. Ze heeft nog heel veel van de zon kunnen genieten in de nazomer. Ik denk dat ze er vanaf de lente weer heel wat fijne uurtjes zal doorbrengen.

Achter de schermen bij RTL Boulevard

DE WENS VAN DYLAN

Het leek mij superleuk om eens achter de schermen te kijken van een televisieprogramma en dat was ook mijn wens. Ik woon in Venlo en werd met mijn moeder opgehaald door een taxi. Ik dacht dat we gewoon naar Amsterdam zouden gaan om een dagje te winkelen, maar langzaam kreeg ik het gevoel dat er toch wat anders aan de hand was.

Eenmaal aangekomen in Amsterdam verraste Johnny de Mol ons boven in de studio van RTL Boulevard. Ik was helemaal in shock. In de studio mocht ik het programma introduceren en zeggen 'dit is RTL Boulevard'. Daarna had ik met Johnny een heel goed gesprek over mijn verleden en waarom ik bij The Unforgettables zit. Tijdens de repetitie mocht ik Peter R. de Vries spelen en uitleggen waarom luchtbuksen verboden werden. Daarna mocht ik mee naar de regie, dat was heel indrukwekkend om te zien. Als laatste mocht ik op de foto met allemaal bekende Nederlanders. Na afloop van de dag was ik heel erg uitgeput van alle indrukken, want het deed zoveel met me. Het was sowieso een hele mooie ervaring en het is een hele bijzondere herinnering.

Paardrijden met Anky van Grunsven

DE WENS VAN **ELKE**

Ik zit zelf op paardrijden en ik ben een groot fan van Anky, dus ik was heel erg blij toen ik erachter kwam dat ik een speciale privéles van haar zou krijgen, echt mijn wens! Toen ik op haar manege aankwam, het Anky Education Center (red.), dacht ik nog dat mijn wens alleen maar opgenomen zou worden met camera. Maar toen was Johnny de Mol er ook ineens om mij te verrassen en daarna bleek dat ik die dag een les zou krijgen van Anky. Ik kreeg een nieuwe paardrijbroek, een shirt, een vest en laarzen en een cap en zweep in blauw met roze. Echt heel erg leuk! Vervolgens kwam Anky aangereden op Salinero en ze was zo aardig! Ik kreeg les van haar en mocht op pony Whiz rijden. Johnny heeft er ook even op gereden, dat deed hij nog best goed. Anky gaf mij tips die te maken hadden met wedstrijdrijden, over hoe je de teugels vast moet houden en zo. Haar hele manege is zo mooi en groot. Er zijn meerdere bakken en trailers en een hele woonkamer waar je elkaar kan ontmoeten. Echt een geweldige plek en het was een fantastische dag.

Ik ben heel blij dat ik dit heb mogen doen. Dit zal ik niet snel vergeten hoor!

Voor een grote groep spreken

DE WENS VAN DAAN

Het is altijd een doel van mij geweest om nog eens voor een echt grote groep mensen te spreken. De afgelopen jaren heb ik vaker voor grote groepen gesproken en ik vind het heel erg tof om mijn ervaringen met anderen te delen en zo kennis over te dragen en mensen te activeren. Tijdens het spreken voel ik mij zelfverzekerd, het is iets wat ik goed kan en ik voel mij dan op mijn plek. Vandaar dat het mijn wens was om op een congres te spreken. Ik was op de Sportieve Opening van het Parlementaire Jaar in Den Haag om daar als Unforgettable met politici in debat te gaan in Nieuwspoor, over jeugdzorg en wat er nog verbeterd kan worden.

Daarna werd ik ineens opgehaald door een geblindeerde auto en vervolgens verrast door Gerard Joling, te grappig gewoon. Ik had een speech voorbereid van acht minuten, maar ik wist niet dat het voor zo een grote groep zou plaatsvinden. Bleek dat ik het op de Grote Markt in Den Haag voor een hele grote groep politici en parlementaire verslaggevers moest voorlezen. Ik was ineens heel erg zenuwachtig, kreeg tips van Frits Wester dat je grapjes moet maken en je boodschap in de laatste twee zinnen van je speech moet verpakken. Gerard heeft me ook heel goed geholpen met de zenuwen. Ik werd aangekondigd op een groot podium, de politici en verslaggevers zaten aan lange tafels te eten en toen begon ik. In het begin haperde ik eventjes, maar halverwege heb ik mezelf helemaal herpakt. Ik vertelde het verhaal van mijn ervaring in de jeugdzorg en hoe jongeren die daarmee te maken hebben zelden tot nooit zoiets simpels als een arm om hen heen zullen krijgen. Hoeveel impact dit gebrek aan nabijheid op mensen heeft. Als er iets is wat ik echt zou willen aanpakken, dan zou ik het grote tekort aan langdurige behandelplekken aanpakken.

Deze dag was echt een hele goede opwarming voor wat ik nog allemaal van plan ben. Het was heel erg tof.

DE WENS VAN NICKOLAY

Ik heb gewenst om alle ouderen van Nederland een hele mooie dag te bezorgen. Ouderen in Nederland vereenzamen en ik zou daar graag wat aan doen. Als vrijwilliger werk ik al jaren met ouderen en zo heb ik gezien dat ze vaak eenzaam zijn. Ik wilde ze gewoon een keer in het zonnetje zetten. Misschien dat mijn voorliefde voor ouderen wel komt doordat ik grotendeels door mijn opa en oma ben opgevoed. Mijn oma was een beetje mijn moeder.

Op de dag van mijn wens kreeg ik te horen dat we naar een verzorgingstehuis zouden gaan. Ik liep naar de grote eetzaal van het tehuis en daar stond Gerard Joling ineens klaar om mijn wens uit te laten komen! Hij is ook dol op ouderen, net als ik. Het idee was om een beetje van die ouderwetse spelletjes te spelen met de ouderen. Dus we gingen koekhappen, hielden een rolstoelrace en deden een wedstrijdje eilopen (met een ei op een lepeltje). Ik was heel blij, de ouderen vonden het ook heel leuk en zij hebben nog altijd een T-shirt met 'team Nickolay' of 'team Gerard', geweldig toch?

Ik zou in de toekomst graag zoveel mogelijk vrijwilligerswerk willen doen voor ouderen. Bijvoorbeeld door te werken in tehuizen en evenementen voor hen te organiseren. Het deed mij goed dat zij moesten lachen en het gezellig hadden.

De studio in met Frans Duijts

DE WENS VAN RAFAËL

Mijn wens was om de studio in te gaan met een bekende Nederlander. Ik maak muziek en nu doe ik alles steeds op mijn kamer, ik wil het heel graag professioneler aanpakken en eens kijken hoe de echte pro's dat doen.

Die dag werd ik gebeld met de vraag of ik naar Amsterdam kon komen. Ik kwam aan in het gebouw van Endemol. Daar was ineens Babette van Veen en toen dacht ik nog gewoon dat ik een interview zou doen of zo. Iets later kwam Frans Duijts zomaar langs. Om eerlijk te zijn, wist ik in eerste instantie even niet wie hij was. Zijn nummer 'Je denkt maar dat je alles mag van mij' werd in de studio gedraaid en ik mocht het tweede couplet invullen. Toen heb ik hem even stiekem opgezocht en toen zag ik 'ooh Frans Duijts!' Op het tweede couplet van zijn nummer heb ik een stuk uit mijn track 'De weg naar succes' gedaan. Dat was echt heel erg vet om te doen. Tussendoor heb ik mijn moment gepakt om even te vloggen en Frans te tippen. Hij heeft mij ook getipt en hij zei dat ik talent heb.

Er ging zoveel door mij heen. Het was echt supermooi om mee te maken, heel erg cool.

DE WENS VAN NUNO, VOOR WESLEY

Mijn goede vriend en Unforgettable Nuno had gewenst dat ik werd geholpen met de inrichting van mijn huis. Ik ging namelijk bijna op kamers! Ik werd naar Amsterdam gelokt met de smoes dat Nuno en ik een programma gingen opnemen. Eenmaal daar aangekomen, werden we door Johnny de Mol verrast en werd er verteld dat ik in een mooie winkel de inrichting van mijn huis kon uitzoeken! Dat is toch super? Ik vind het fijn dat er zulke mooie mensen bestaan die dit voor je doen. Nuno is een echte vriend dat hij deze wens voor mij gewenst heeft.

De winkel waar ik de spullen mocht uitkiezen was echt een mooie winkel. Ik heb er hele leuke spullen gekozen, zoals een grappige, harige, witte poef, een bed die ook als bank te gebruiken is en nog veel meer. Nuno is echt een topper. Dat er zulke mooie mensen bestaan, vind ik heel bijzonder.

Mee met de dierenarts

DE WENS VAN ZOË

Mijn wens was om een dag mee te lopen met een dierenarts. Ik wil al van jongs af aan iets met dieren doen en ik wil al vanaf mijn zesde dierenarts worden.

We gingen naar Amsterdam toe, ineens kwam er een cameraploeg aan en er reed een dierenambulance. Uit die dierenambulance kwam Dennis van der Geest! Ik was heel erg verbaasd. Hij zei dat hij mijn wens in vervulling zou gaan brengen. Het was een hele mooie ervaring.

We gingen met z'n allen naar het MCD (Medisch Centrum voor Dieren). Toen mocht ik naar een hond toe die nog onder narcose lag, ik mocht de hond een spuitje geven waar hij wakker van werd. Daarna heb ik alle andere dieren nog bekeken en ik mocht een andere dierenarts nog helpen met een allergietest en een MRI-scan.

Ik heb er zoveel van geleerd, want normaal ga je naar een gewone dierenarts toe met je hond, maar dit was een enorm dierenziekenhuis. Hier kon je zien dat de taken heel goed verdeeld waren en dat er heel veel te doen was. Ik kon allerlei scans bekijken. Ik vond het zo mooi om mee te helpen.

Ik word er blij van als ik erover nadenk dat ik andere mensen blij maak, omdat hun dieren beter worden. Als een verpleegkundige of een dokter dus, maar dan voor de diertjes.

Met een heel mooi en blij gevoel denk ik terug aan die dag.

Trainen met Anouk Hoogendijk

DE WENS VAN **KELLY**

Ik wilde heel graag een keer voetbaltraining krijgen van iemand uit het Nederlandse dameselftal, dat had ik als wens ook opgegeven. Op de dag dat het zou gebeuren, wist ik natuurlijk van niks. Op die ochtend werd me verteld dat ik niet naar school hoefde te gaan; waar ik wel heen ging, mocht ik niet weten. Na best een lange taxirit stapte ik uit bij het Ajax-trainingscomplex. Er werd gezegd dat ik daar een filmpje op ging nemen over mijn wens, zodat mijn wens misschien uit zou komen.

Ik wachtte even in de kantine en liep toen naar de tribune waar ik Babette van Veen zag. We gingen iets opnemen, en toen ineens kwam Anouk Hoogendijk naar me toe! Ze is speler bij Ajax en een belangrijke speler van het Nederlands elftal geweest, dus toen ze vroeg of ik zin had om mee te trainen, kon ik daar natuurlijk geen nee tegen zeggen! Dus we trainden samen en dat was echt superleuk. En het motiveerde me ook. Ik wilde hiervoor sowieso wel hogerop komen in voetbal, maar nadat ik zag hoe serieus het vrouwenvoetbal wordt genomen, raak ik nog gemotiveerder om hard te trainen en beter te worden! Het Nederlands dameselftal is denk ik voor iedereen een droom, dus dat lijkt mij ook heel leuk.

HET VERHAAL VAN MIRA

Mira is een fictieve naam

Er zijn veel kinderen en jongeren waarvan het leven thuis op z'n zachtst gezegd niet makkelijk is. Het zijn verhalen die vaak niet gedeeld worden, terwijl het juist zo belangrijk is om te horen wat er gebeurt in de huizen van kwetsbare kinderen, zodat we kunnen helpen. Thijs (19) en Mira (20) vertellen in dit magazine daarom hun verhaal. Deze twee jongeren hebben met behulp van een schrijver hun eigen verhaal helemaal zelf geschreven. Lees hier het eerste verhaal.

Ik was 8 jaar toen mijn moeder overleed. Mijn broer was 10 jaar en had het er erg moeilijk mee. Mijn vader was niet zeker over hoe hij verder moest en deed er alles aan om ons, maar vooral ook zichzelf af te leiden. Als hij niet aan het werk was plande hij allerlei uitstapjes naar de dierentuin of zelfs naar Disneyland. Mijn oma kwam voor ons zorgen, ze was er elke dag en maakte ons klaar voor school, maakte schoon, kookte en zorgde ervoor dat we niets tekort kwamen. In de jaren erna kwam ik mezelf tegen. Als we op school een Moederdag cadeautje gingen knutselen, voelde het alsof ik er niet bij hoorde. "Maak jij dan, maar iets moois voor je oma." Zei de juf dan. Dat deed ik dan maar ik wist dat het niet hetzelfde was. Ik realiseerde me dat ik steeds meer moeite kreeg met vrienden maken en dat ik geen echte aansluiting vond bij leeftijdsgenoten. Ik raakte snel van streek of geïrriteerd, omdat ik merkte dat ik vaak niet snapte waar een ander zich druk om maakte als ze een keer geen nieuw speelgoed kregen van hun moeders. Ik snapte niet meer waarom je boos kon zijn op je moeder.

Het gevoel dat ik niks waard was

Toen ik 9 of 10 was kreeg mijn vader een nieuwe vriendin. Mijn broer en ik hadden het hier erg moeilijk mee. Ze bracht allemaal nieuwe regels mee en was erg streng. Ik moest van haar vaak allerlei klusjes doen in huis (we hadden zelfs een heel schema in de keuken hangen) en als dit niet goed ging werd ze heel boos en schold ze me uit. Dit gaf mij het gevoel dat ik niets goed kon doen en dat ik niets waard was. Ik weet dat ik toen ook niet het makkelijkste kind was, maar dat was deels omdat toen de realisatie pas kwam dat mijn moeder echt weg was en dat mijn oude leven voorbij was. Bijna elke dag was er ruzie en vaak was dit om kleine dingetjes waar dan een

NA DIE DAG KREEG IK EEN **BETER GEVOEL** OVER MEZELF

groot probleem van gemaakt werd. Bijvoorbeeld toen ik de vaatwasser een keer niet had ingeruimd, omdat ik de hele dag in de stad was om een cadeautje te vinden voor mijn vader. “Je doet ook nooit iets in dit huis, moet ik dan altijd alles voor je doen?” riep ze dan. Zo ging dat soms uren door. Ik was een moeilijke eter, omdat ik van mijn moeder en oma altijd mocht eten wat ik lekker vond. Ik lustte niet veel en als ik het niet lekker vond, wilde ik het ook echt niet eten. Ik bedacht allerlei manieren om mijn eten weg te stoppen om het later weg te gooien, bijvoorbeeld door mijn eten in mijn glas uit te spugen. Als ze erachter kwam dat ik zo iets deed, moest ik het hoe dan ook alsnog opeten en het maakte dan niet uit op welke manier. Soms werd mijn mond open gehouden, het eten erin gestopt en daarna zo lang dichtgehouden totdat ik het doorslikte. Tot op de dag van vandaag weiger ik paprika of wraps te eten. Na een jaar werd ik, na een grote ruzie (en een aantal schoppen, klappen en een duw van de trap), door mijn vader en zijn vriendin bij een crisisopvang afgezet. “Nu is ze jullie probleem”, was de boodschap die ze de mensen daar meegaf. Het ergste was dat ik op dat moment alleen maar blij kon zijn dat ik veilig was en niet meer thuis was. Natuurlijk duurde dit niet lang. Al snel kwam de klap binnen dat ik niet meer welkom was thuis. Ik dacht toen dat het allemaal mijn schuld was en dat ik nooit iets goed kon doen.

Het zou weer ‘veilig’ zijn

Mijn zelfbeeld was in de jaren daarna erg slecht, want als mijn eigen vader me niet eens wilde hebben, waarom zou iemand anders dat wel willen? Er werd toen ik 11 was een vorm van depressie bij mij vastgesteld. Ik kon mezelf niet in een positief licht zien.

Nadat ik een tijdje in de crisisopvang had gewoond, ging ik naar mijn eerste pleeggezin. Ik wist dat ze hun best deden om goed voor me te zorgen, maar ik kon geen echte aansluiting vinden. Ik moest me ineens aanpassen aan regels zoals ‘geen schoenen in huis’ en ‘na 10 uur geen geluid meer maken’. Na twee jaar in dat gezin te hebben gewoond, dachten ze bij jeugdzorg dat ik wel weer thuis kon gaan wonen. Het zou weer ‘veilig’ zijn. Dat was het niet.

Het volgende pleeggezin

Na twee weken begonnen de ruzies weer en al snel liep de spanning zo erg op dat ik twee maanden later al weer in mijn volgende pleeggezin woonde. Dit gezin was heel anders dan het andere. Mijn pleegouders hadden zelf al vijf volwassen kinderen en hadden ook al veel pleegkinderen gehad. Mijn pleegmoeder was vegetarisch en ook erg gelovig. Ze probeerde erg haar best te doen om mij niet over te halen om me aan te sluiten bij haar manier van leven, maar onbewust deed ze het toch. Ik woonde daar vanaf mijn 13e tot en met mijn 17e. Het laatste jaar dat ik daar woonde, kreeg ik steeds vaker ruzie met mijn pleegmoeder. Vaak ging het erover dat ik niet vaak genoeg uit mijn kamer kwam en dat ik te lui was voor iemand van mijn leeftijd. Ze begreep niet dat ik simpelweg te moe was om iets te gaan doen. Al snel werd het duidelijk dat mijn pleegouders geen vertrouwen hadden in mijn kunnen. Toen ik de vraag kreeg of ik naar een zelfstandigheidstraining wilde, zeiden ze allebei dat ik dat niet aan zou kunnen en dat ik niet voor mezelf kon zorgen.

Een paar maanden voor mijn 18e verjaardag verhuisde ik toch naar een zelfstandigheidstraining. Ik woonde daar met drie huisgenoten in een appartement. Ik had mijn eigen slaap-

kamer, maar verder deelde ik alles. Er waren een aantal hele logische regels, zoals: niet binnen roken, geen alcohol en geen bezoek na 10 uur. Mijn huisgenoten deden er alles aan om die regels te overtreden. Als de leiding er niet was, gingen ze helemaal los. Ik hield het lang vol, maar op een dag was ik zo moe en op; ik brak. Ik stortte midden in de woonkamer neer en kon alleen maar huilen. De leiding vond dat het niet langer ging en tijdelijk kreeg ik een kamer in hun appartement. Daar kreeg ik even rust, tot ik weer bij de rest moest gaan wonen.

Trainingsdag van Het Vergeten Kind

Een paar maanden later vroeg mijn mentor me of ik misschien mee zou willen doen met een trainingsdag van The Unforgettables van Het Vergeten Kind. Ik dacht er even over na en realiseerde me dat ik toch niks te verliezen had (ik wist toen niet dat ik tot op de dag van vandaag met zo veel plezier betrokken zou blijven bij Het Vergeten Kind). Op die dag sprak ik met een aantal mensen. Uiteindelijk ging een van die gesprekken over mijn grootste hobby: zingen. Het kwam er op neer dat ik heel erg van zingen houd, maar geen geld heb voor lessen. De persoon waar ik mee aan het praten was, vertelde mij dat ze misschien wel iets kon regelen en ging aan de slag. Aan het eind van de dag kwam ze terug met iemand die me allemaal vragen stelde over zangles. Aan het einde van het gesprek vertelde ze mij dat ze ging proberen om via het Jeugd Cultuurfonds het geld te regelen om voor mijn zanglessen te betalen.

Ik was op de juiste plek

Na een paar maanden kreeg ik zangles. Mijn eerste les was doodeng. Mijn docente had me van tevoren gevraagd of ik wat liedjes mee wilde nemen die ik leuk vond. Ik kan me niet meer herinneren wat het eerste liedje was dat ik heb gezongen, maar ik weet wel dat ik toen het gevoel had dat ik daar op dat moment op de juiste plek was.

Ik was eerst nog heel onzeker over wat ik kon en dat is lange tijd zo gebleven. Ik kreeg de hele tijd van mijn docente te horen dat het helemaal niet zo slecht was en dat het best goed ging, maar ik had nog altijd moeite om haar te geloven, omdat ze dit waarschijnlijk tegen iedereen zegt. Na mij bijna een jaar les te hebben gegeven, vroeg ze of ik misschien mee wilde doen aan de voorzingavond. Eerst was ik hier nog niet zo zeker over, omdat je dan voor een publiek moet zingen, maar uiteindelijk deed ik toch maar mee.

Kon ik dan toch iets goeds doen?

Tijdens dat optreden zag ik ook veel anderen die les hadden bij de school waar ik het had. Elke keer dacht ik weer dat ik echt niet zo goed was als zij en dat ik dat helemaal niet kon. Uiteindelijk was ik aan de beurt. Ik zong het liedje 'Lost Boy' van Ruth B. Een liedje dat op dat moment heel herkenbaar voelde. Ik voelde me verloren en alsof ik nergens thuis hoorde. Maar op het moment dat ik daar stond, voelde ik me even goed. Het maakte me niet uit dat ik mijn tekst vergat, ik voelde me fijn en kwam een beetje tot rust. Na de voorstelling stond ik klaar om op mijn fiets te stappen. Ik hoorde iemand mijn naam roepen en draaide me om. Een meisje dat zelf ook opgetreden had kwam naar me toe. Ik stond al klaar om haar een compliment te geven, maar ze gaf me daar geen kans voor. Ze vertelde me dat ze het echt mooi vond wat ik had gezongen en dat ik het echt heel goed had gedaan. Ik geloofde haar natuurlijk niet, maar er kwamen steeds meer mensen die mij hetzelfde vertelden. Na een tijdje ging ik nadenken of het echt zo goed was. Een aantal mensen hadden mij verteld dat het goed ging, was het dan echt zo? Ik ging mezelf van een andere kant bekijken. Kon ik dan toch iets goed doen? Was ik dan toch niet zo nutteloos als ik dacht? Na die dag kreeg ik een veel beter gevoel over mezelf. Ik heb veel meer zelfvertrouwen gekregen en ben een stuk minder bang om voor mezelf op te komen.

HIER WORDEN **KINDEREN** **ONDERGEDOMPELD** IN AANDACHT EN **LIEFDE**

Ruim veertigduizend loten verkocht de VriendenLoterij deze zomer voor Het Vergeten Kind. Daardoor zijn we een stuk dichterbij de realisatie van een grote droom: de bouw van het Huis van Het Vergeten Kind. Een fijne, multifunctionele ‘vakantielocatie’, centraal gelegen in Nederland - naar het voorbeeld van het al bestaande Hotel Heppie, maar waar twee keer zoveel kwetsbare kinderen vakanties en weekenden kunnen vieren. Algemeen directeur Joep Verboeket en Unforgettable Jacqueline praten over het geheim achter het succes van Hotel Heppie en de noodzaak van een vervolg daarop.

“Mag ik zeggen dat er kleine wonderen worden verricht in Hotel Heppie?”, vraagt Joep Verboeket, algemeen directeur van Het Vergeten Kind, voorzichtig aan Unforgettable Jacqueline. Als tiener vierde zij regelmatig vakantie in Hotel Heppie. Nu ze achttien is, is ze zelf vrijwilliger geworden in het hotel waar kinderen die opgroeien in instabiele thuissituaties even tot rust kunnen komen. “Ja, dat mag je zeggen”, antwoordt Jacqueline. “Er worden kleine wonderen verricht.” Joep haalde net nog een herinnering op aan een meisje met mutisme, dat alleen sprak tegen haar moeder, maar tijdens het Heppie-vakantiekamp spontaan iets zei tegen het meisje dat naast haar zat. “Dat is wat structuur, aandacht en veiligheid doen”, zegt Joep.

Veiligheid, structuur en aandacht

Hotel Heppie is namelijk meer dan een vrolijk vakantiekamp. “Het is een plek waar kinderen die opgroeien in instabiele thuissituaties even helemaal worden ondergedompeld in aandacht en liefde”, zo vat Joep het samen.

Dat is mogelijk doordat er voor iedere drie kinderen één vrijwilliger klaarstaat. In die vrijwilligers en de intensieve training die zij krijgen, zit het geheim van het succes van Hotel Heppie. “Vrijwilligers die zich aanmelden, gaan eerst door de selectie”, weet Jacqueline inmiddels uit ervaring. “Daarna krijg je een volle dag training in veiligheid, structuur en aandacht. Het draait daarbij vooral om het omkeren van gedrag. Het gedrag van kinderen die bij ons komen, is namelijk niet abnormaal. De situatie waarin ze opgroeien is abnormaal. We benaderen de kinderen dus positief. Op school ben je bijvoorbeeld al snel vervelend als je druk bent, bij Heppie zeggen we: ‘Kijk, die heeft het naar zijn zin.’”

HET GAF ONS ALS **GEZIN** WEER **NIEUWE ENERGIE**

Midden in het land

Hotel Heppie heeft op dit moment plek voor duizend kinderen per jaar. Inmiddels staat er een even groot aantal kinderen op de wachtlijst. Toen Het Vergeten Kind en Stichting Heppie in 2016 fuseerden, werd dus al snel de wens uitgesproken voor een tweede, grotere locatie. Almere moest de plek worden. Midden in het land, zodat het Huis van Het Vergeten Kind voor alle kinderen in Nederland goed bereikbaar is. “De gemeente Almere heeft ons heel erg gesteund en dankzij de opbrengst van de lotenverkoop van de VriendenLoterij deze zomer, konden we een groot deel van het Huis al financieren”, vertelt Joep Verboeket.

De bouw van het nieuwe Huis van Het Vergeten Kind start in de zomer van 2018, waarna een jaar later de deuren van het Vergeten Kind Huis voor het eerst opengaan. Dan zal ook pas de echte naam van het Huis bekendgemaakt worden. Het ontwerp van het Huis is geïnspireerd op dat van Hotel Heppie. Een gebouw met binnenspeeltuin, klimbomen, een skelterbaan op het dak en fijne logeerkamers met eigen douche en toilet. Straks is hier ruimte voor 2.500 kinderen per jaar.

Dat betekent heel veel zorgeloze vakanties extra en dat is voor veel kinderen hard nodig, weet Jacqueline. “Als je problemen thuis hebt, ben je anders dan je klasgenoten. Bij Heppie was ik eens niet anders. En daarbij kwam dat ik tijdens het klassenrondje na de zomervakantie ook eens kon vertellen dat ik met vakantie was geweest.”

‘Onmisbaar’, durft ze Hotel Heppie te noemen. “Voor mij was het altijd fijn dat ik een keer niet anders was dan de andere kinderen. Voor mijn zusje zijn de weekenden bij Hotel Heppie zelfs noodzaak. Ze gaat iedere maand. Ze heeft onder andere tics die soms heel erg kunnen worden. Iedere keer als ik denk dat ze er niet meer uit komt, staat er weer een Heppie-weekend voor de deur en komt ze weer helemaal positief terug.”

Bijkomend voordeel van die weekenden is dat ook Jacqueline en haar moeder even kunnen opladen. “Er gaat veel aandacht en zorg naar mijn zusje, wat logisch is. Als ze een weekend naar Hotel Heppie is, hebben mijn moeder en ik even extra tijd voor elkaar, terwijl we weten dat mijn zusje het ook naar haar zin heeft.”

Spelenderwijs

Met de logeerweekenden en vakantiecampen is het aanbod van Hotel Heppie nog niet compleet. Ouders mogen ook regelmatig mee naar de vakantiecampen van Heppie tijdens de gezinsvakanties. Het programma is hetzelfde en zo leren ouders meteen de geheimen van de aanpak van Heppie kennen. “Spelenderwijs ervaar je wat structuur en aandacht voor je gezin doen”, zegt Joep. “Je eet samen aan tafel, speelt samen en hebt tijd om lekker met elkaar te praten.”

“Het gaf ons als gezin weer nieuwe energie”, zegt Jacqueline. “Je hebt weer iets nieuws om thuis over te praten. En mijn moeder en ik ontdekten dat we het leuk vonden om samen een spelletje te spelen. Dat doen we thuis dus nog steeds.”

De ervaringen van Jacqueline staan niet op zich. Heppie-vakanties en weekenden worden gewaardeerd met gemiddeld een 9,3. “Er is toch ook niets mooier voor een moeder om te zien dat je kind vrienden kan maken, terwijl dat voor die tijd niet lukte”, zegt Joep. “Bij Hotel Heppie benaderen we het gedrag van kinderen positief, zodat dat geen belemmering meer is. Kinderen leren sociale vaardigheden, ontdekken dat ze er mogen zijn en dat ze niet anders zijn. Dat gunnen we alle kinderen. Daarom is de komst van het Huis van Het Vergeten Kind zo hard nodig.”

EENBRIEF AAN...

Iedereen heeft iemand nodig. Iemand die vraagt hoe het met je gaat, waarbij je je veilig voelt, iemand die je ziet en naar je luistert. Onze Unforgettables weten dat het niet voor elk kind vanzelfsprekend is om zo iemand te hebben bij wie je altijd terecht kunt. Juist daarom zijn zij dankbaar voor de mensen die voor hen klaarstaan. Deze lieve neefjes, tantes of gastouders kregen een persoonlijke brief.

Lieve tante Caroline,

Misschien weet je het zelf niet, maar voor mij ben jij mijn steunpilaar en daarvoor wil ik je bedanken. Tegen jou kan ik dingen zeggen en vertellen. En ook al praat ik er niet zoveel over, toch zie ik dat jij mij begrijpt en mij wilt helpen. Als ik van jou een knuffel krijg, voel ik me weer blij en krijg ik hoop dat het toch weer goedkomt.

Jouw steun waardeer ik enorm veel. De meeste tijd dat ik bij je ben, heb ik het er niet over, doen we leuke dingen en hebben we veel lol en kunnen we samen om de meeste gekke dingen lachen. Lieve tante Caroline, bedankt.

Dikke knuffel,

Elke

Lieve Lenie,

Ik was zeven toen ik u voor het eerst ontmoette. Het was in Dordrecht. Ik kwam uit een pleeggezin, dus u was mijn eerste gezinshuismoeder. Op het moment dat ik u zag, gaf u mij een warme glimlach. U bent een lieve vrouw en ik voelde me echt gelijk op mijn gemak bij u. Veilig en geliefd. Mijn leven is heel erg veranderd door u. Maar het is een mooie verandering. Ik heb bindingsangst, maar met u voelde ik mij gelijk verbonden. Dat is best bijzonder. U heeft mij met alles gesteund en u staat zelfs achter mij als ik de domste en raarste ideeën heb. Drie jaar geleden stopte u met werken in het gezinshuis en ging u ergens anders werken; ook weer in een gezinshuis. U heeft zo'n groot hart dat u besloot mij mee te nemen.

Ik ben ook heel zelfverzekerd geworden door u, want ik krijg iedere dag wel een complimentje. Mijn mooiste momenten met u zijn onze thee-momenten waar we samen tot rust komen en over onze dag vertellen. Maar ook onze lachmomenten en eigenlijk is alles mooi.

U betekent alles voor mij. U bent er in goede en slechte tijden. Ik kan op u terugvallen, ondanks alles wat u zelf meemaakt. Zelfs als u ziek bent, bent u er voor mij. Misschien laat ik dat niet altijd merken, maar ik waardeer het echt. Ik zou zelfs op mijn dertigste bij u terecht kunnen. Dat is een geweldig gevoel.

In de toekomst hoop ik dat ik mijn kinderen vol trots kan vertellen wie u bent. U bent de liefste vrouw die ik ken en u doet alles met passie. Daarom hou ik zoveel van u.

Liefs, Zoë

EENBRIEF AAN...

Lieve oom en tante,

Ongeveer zes jaar geleden heb ik jullie leren kennen en wat ben ik daar dankbaar voor. Toen ik vijftien was en uit huis moest, kon ik bij jullie terecht. Voor het eerst ervaarde ik hoe het was om te kunnen praten over gevoelens en alles wat er thuis had plaatsgevonden. Jullie hebben mij een luisterend oor geboden en gaven mij veel liefde. Het was dan ook een harde klap dat ik na twee weken bij jullie weg moest. Het contact tussen ons werd verboden en ik kon jullie liefde en steun daardoor niet meer voelen.

Na ongeveer een half jaar was ik niet meer thuis. Vrienden van jullie vingen mij op en ik kon jullie daardoor weer zien. Wat was ik blij dat ik jullie en mijn neefjes weer kon zien. Ik kon vertellen hoe de afgelopen maanden waren geweest, maar vooral hoe erg ik jullie had gemist. Maar na een paar maanden was dit weer voorbij. Het contact werd opnieuw verboden. Ik deed er alles aan om jullie weer te zien, maar er kon niks meer aan gedaan worden. Gelukkig zijn jullie mij niet vergeten. Iedere week kreeg ik een kaartje met een simpele tekst of een update. Deze kaartjes hielden mij echt op de been. Het was zo fijn om te weten dat ik niet alleen was. Nu zijn we bijna een jaar verder en kan ik jullie zien, spreken, horen en jullie liefde voelen wanneer ik maar wil. Jullie zijn zelfs mijn weekendpleegouders geworden.

Ik ben jullie zo dankbaar voor jullie aandacht, geduld en liefde. Zonder jullie had ik me zielsalleen gevoeld. Ik hou heel erg veel van jullie.

Liefs, Shaye

Lieve Jolanda, Esmay en Michelle,

Wat jullie voor mij betekenen, is eigenlijk onbeschrijflijk. Jullie zijn mijn geluk, mijn verdriet en de belangrijkste personen in mijn leven, zo lang als ik besta. Jullie zijn altijd bij mij in de buurt, ook al zijn jullie niet echt dichtbij. Jullie zijn altijd in mijn hart. Ik heb vaak momenten gehad waarop ik dacht: waarom zijn jullie er toch altijd voor mij? Maar snel denk ik: er hoeft niet op elke vraag een antwoord te zijn.

Omdat jullie er altijd voor mij zijn, heb ik wel eens het gevoel dat jullie meer mijn tweede mama en zussen zijn, in plaats van mijn tante en mijn nichtjes. Jullie zijn in ieder geval de eerste personen aan wie ik iets nieuws vertel. Ik weet nog dat wij naar het Dolfinarium gingen. Ik kan me van de dag niet veel meer herinneren, omdat ik heel klein was, maar dat we zijn gegaan, weet ik nog wel. Nu ben ik inmiddels 18 jaar en moeten er veel dingen gebeuren en geregeld worden. Ik ben zo blij dat jullie mij daarbij helpen. Zonder jullie kwam ik er niet zo snel.

Samen hoop ik dat we nog veel meer gaan beleven, ik zou niet weten wat ik zonder jullie zou moeten en ben jullie heel erg dankbaar.

Ik hou van jullie,

Liefs, Gabriëlle

Neefje,

Jouw lach geeft mij hoop, het verzacht mijn pijn. Het is pijn die jij nooit zal hoeven voelen, daar zal ik me de rest van mijn leven hard voor maken. Ik zal door alle pijn uit mijn verleden en mijn toekomst gaan, voor jou. Door jouw geboorte kwam er weer hoop in mijn leven en hoop heb ik lange tijd niet gehad.

Jouw knuffels betekenen alles voor mij. Het is alles wat ik nooit heb gehad, maar wat ik altijd al wilde. Later, als jij ook knuffels nodig hebt, zal ik die aan jou geven; dat beloof ik je. Ik zal altijd voor je zorgen, je eten geven en zorgen dat je schone kleren hebt. Ik zal vragen hoe je dag was en namen uit je verhalen onthouden. Je zult er nooit alleen voor staan. 's Nachts in je bedje zal je weten dat je rustig kunt slapen, omdat ik over je waak. En ik zal 's nachts ook beter slapen, omdat ik weet dat jij van mij houdt.

Je mooie ogen betekenen voor mij hoop, je mooie lach betekent voor mij geluk, jouw leven geeft mijn leven liefde. Ik zal je oogjes vullen met mooie momenten, ik zal alles doen om die lach zo vaak mogelijk te zien, en jouw leven zal ik volstoppen met liefde.

Larissa

Lieve mama,

Jij als sterke vrouw hebt het niet makkelijk gehad. Zo zijn twee broers van je op jonge leeftijd overleden en heb je veel familie in El Salvador die je al ruim vijftien jaar niet hebt gezien. En natuurlijk vanwege de redenen dat we bij The Unforgettables zitten. Dat is een lang verhaal.

Gelukkig wonen we nu met z'n vieren in een huisje in Enschede. Daar is het gezellig en er hangt een positieve sfeer in ons huis. Maar er is ook veel verdriet. Soms gaat het even niet lekker of voel ik me niet zo goed. Ik heb dan eigenlijk een dikke knuffel nodig. En die kan jij heel goed geven. Ondanks dat ik erg ziek ben geweest, bleef jij sterk in je schoenen staan. Daar ben ik je erg dankbaar voor. Vandaar deze brief; om je te bedanken dat je mijn steunpilaar bent. Ik hoop dat je er altijd voor mij zal zijn. Ik ben er in ieder geval wel altijd voor jou!

X Alondra

IK HOOP DAT ANDERE **KINDEREN** ZICH **HERKENNEN** IN MIJN **VERHAAL**

Documentairemaakster Eef Hilgers volgde voor de docu-reeks ‘Mensjesrechten’ onze Unforgettable Jamilla. Tijdens de Week van Het Vergeten Kind gaat de korte documentaire in première. We volgden Jamilla en Eef alvast tijdens de draaidagen. “Vertellen over vroeger is heftig, maar het helpt ook anderen mijn gedrag te begrijpen.”

Zelfverzekerd kijkt Jamilla in de lens van de camera, alsof ze niet anders gewend is. Dat klopt in dit geval ook een beetje. Documentairemaakster Eef Hilgers volgt haar namelijk al vijf dagen met haar team voor de documentairereeks ‘Mensjesrechten’. “Eef vroeg mij of ze me mocht volgen voor een documentaire, omdat ik op jonge leeftijd al veel heb meegemaakt en nu in het Dushihuis woon. Ik kan niet meer thuis wonen, maar hier heb ik wel een veilige omgeving en mensen bij wie ik om hulp kan vragen. Dat is zó belangrijk. Het doet me wel iets dat heel veel kinderen dat niet hebben. Daarom wilde ik me met deze documentaire ook voor hen inzetten.”

Dus stond Eef Hilgers begin november op de stoep bij Jamilla, met haar camerateam. “Ik had een simpele filmopname verwacht”, zegt Jamilla. “Stonden ze daar ineens met z’n drieën.

Eef met cameraman en geluidsman.” “We kwamen ook niet even een half dagje filmen”, zegt Eef. “We laten Jamilla’s leven zien zoals het echt is. Dus volgen we haar naar school, in het Dushihuis waar ze woont en naar haar wekelijkse toneelles. We volgen Jamilla in de dingen waar ze tegenaan loopt in haar leven. Ze vertelde bijvoorbeeld dat ze het moeilijk vindt om haar plek in de klas te vinden, omdat ze mensen vaak afstoot.”

“Ik struggle daar nu een half jaar mee”, zegt Jamilla. “Als mensen dicht bij me komen, ben ik bang dat ze weer weggaan, dus doe ik zelf iets waardoor ze afstand van me nemen. Ik ga me ineens heel zelfverzekerd gedragen of ik schrik ze af met respectloos gedrag.”

MISSCHIEEN KUNNEN MIJN **KLASGENOTEN** ME DOOR DE FILM **BETER** BEGRIJPEN

Jamilla vertelt er openhartig over voor de camera. “Dat was soms wel lastig. Ik heb getwijfeld over wat ik wel en niet zou vertellen. Ik was bijvoorbeeld bang om over mijn thuissituatie van vroeger te vertellen, omdat het heftig was en een heel persoonlijk verhaal is. Uiteindelijk heb ik besloten het wel te doen, want die gebeurtenissen zijn de reden waarom ik me afsluit voor anderen en me niet kwetsbaar durf op te stellen. Ik weet nu waardoor dat komt en kan eraan werken. Ik kan er gelukkig over praten met de volwassenen in het Dushihuis. The Unforgettables helpen me ook. Daar word je geaccepteerd zoals je bent.”

Eef kan de woorden van Jamilla alleen maar beamen: “Tijdens de draaidag op toneel zag je al wat er gebeurt als je je kwetsbaar durft op te stellen. Toen Jamilla haar verhaal vertelde, kwamen haar vriendinnen naar haar toe om haar een dikke knuffel te geven. Dat gebeurt als je iets van jezelf laat zien wat je lastig vindt. Van de andere kant vraagt het ook om extra inzet. Als Jamilla bijvoorbeeld iets doet op school wat niet mag, is er niet altijd per se straf, maar wordt er ook gevraagd waarom ze het doet. Die taak heb je als volwassene: steek een hand uit en veroordeel slecht gedrag niet, maar vraag waar het vandaan komt.”

Jamilla: “Als de film klaar is, gaan we hem in de klas kijken. Daar kijk ik naar uit. Ik hoop dat mijn klasgenoten me door de film beter begrijpen en dat ze meer met me omgaan dan nu, want ik mis vriendschappen op school. En ik hoop dat we met de film duidelijk kunnen maken hoe belangrijk het is om een persoon te hebben die er voor je is. Voor mij is dat iemand die je opvangt als je valt. Iemand die je helpt met je bebloede knie, zodat de wond kan helen. Ik houd mensen op afstand;

vind het soms moeilijk om me kwetsbaar op te stellen. Mijn boodschap aan iedereen die dit herkent, is dan ook om iemand te zoeken bij wie je kwetsbaar durft te zijn. Vraag iemand om hulp.”

“Kijk. Daarom is Jamilla de gedroomde personage voor mij”, concludeert Eef. “Ze praat graag en wil haar verhaal delen om anderen te helpen. Dat is wat we willen met deze docu. Je hebt vervelende dingen meegemaakt in je leven, maar daarom ben je nog niet zielig. We laten je kracht zien, waardoor je een voorbeeld kunt zijn voor andere kinderen.”

Mensjesrechten

In de documentairereeks Mensjesrechten van EO/IKONdocs die op NPO Zapp wordt uitgezonden, geven kinderen met hun eigen verhaal een gezicht aan de Rechten van het Kind die zijn vastgelegd in het Kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties. Het verdrag streeft een gelukkig leven voor ieder kind na. In de documentaires vertellen kinderen hoe het is als dat geluk in gevaar komt.

De aflevering over Jamilla is te zien op 25 februari om 19.25 uur op NPO Zapp.

DE TOEKOMST VAN MIJN DROMEN

Nu zijn de meesten van onze Unforgettables nog tieners, hartstikke jong! Denk maar niet dat ze door hun jonge leeftijd niet weten wat ze willen... want dat weten ze maar al te goed! Acht Unforgettables dachten na over de toekomst van hun dromen en beschreven een dag uit hun leven over tien jaar.

NICKOLAY

Over tien jaar woon ik waarschijnlijk nog in Roosendaal, maar dan heb ik wel kinderen en een vriend. Ik werk dan nog steeds bij het Bastion Hotel, maar nu als chef-kok. Als ik opsta in de ochtend, douch ik eerst mijn kinderen en breng ze naar school. Daarna ga ik schoonmaken en de lunch bereiden en daarna mijn kinderen uit school halen, laten eten, weer wegbrengen en opruimen.

Als ik me klaar heb gemaakt voor mijn werk, haal ik eerst de kinderen uit school en breng ze naar mijn moeder. Na mijn werk ga ik mijn kinderen ophalen, poets hun tanden en breng ze naar bed. Dan zou ik met mijn vriend nog wat gaan drinken en zelf douchen en naar bed gaan, zodat ik de volgende dag weer fit ben om hetzelfde te beleven. Dit is mijn dag op 21-10-2027. Dan hoop ik alle geluk en liefde te hebben.

FAHIMA

Zittend op mijn vensterbank met een kop koffie in mijn handen kijk ik dromerig naar de zonsopkomst en de drukke Londense winkelstraat waar ik woon. Ik hoor de deurbel en werp een blik op mijn horloge. Shit, zo laat al.

Ik pak snel mijn tas, doe mijn designerhakken aan, zeg gedag tegen mijn roommate Rosalia en loop snel naar mijn chauffeur. “Good morning, James,” zeg ik vrolijk. Snel rijdt hij me naar de filmset van een komedie waarin ik de hoofdrol speel. Ik weet zeker dat de film een groot succes wordt, want een aantal van de grootste Hollywoodacteurs speelt mee. Terwijl iedereen na het draaien nog een drankje doet op de set, loop ik alweer naar James. “Let’s go miss,” zegt hij. James rijdt me binnen een half uur naar het vliegveld waar mijn privéjet naar New York klaarstaat. Ik heb nog een conferentie over Human Rights daar. Als ambassadeur van meerdere stichtingen ben ik vaak op bijeenkomsten en conferenties te vinden. Als klein kind heb ik me altijd ingezet voor een betere leefomgeving en het is altijd al mijn passie geweest die niet meer weg te denken uit mijn leven.

Daarna ga ik nog langs mijn moeder. Ze is aan het schilderen en ik bewonder haar werk. Het doet me goed om haar zo gelukkig te zien. Na een tijdje moet ik weer vertrekken, want ik wil nog naar de studio voordat ik weer naar de zoveelste première moet om over de rode loper te schrijden. Terug in Londen eet ik nog sushi met Rosalia en bel ik met mijn best friends. Ik ben zo blij dat ik de dingen kan doen waar ik vroeger over droomde. Het is echt waar dat geen droom te groot is. Love.

RICHARD

Ik sta 's ochtends op en ga ontbijten en dan ga ik naar buiten. Daar geniet ik van het voeren van de paarden. Het zijn mooie dieren. Dan ga ik douchen en daarna lekker naar de markt om boodschappen te doen en eventueel naar de supermarkt. Dan ga ik naar huis en lunchen.

Na de lunch lekker met de paarden werken de hele middag. 's Avonds gezellig eten met partner en vriendinnen en de paarden voeren en dan de hele avond chillen en af en toe uitgaan. En als er koopavond is, shoppen met vrienden en afspreken en 's avonds heerlijk met mijn partner slapen.

En dan begint mijn volgende dag. En mijn werk is met paarden. Ik heb dan een groot weiland met een groot huis, maar wel in een woonwijk.

RAFAËL

Ik woon ergens in Utrecht, afgelegen in een grote boerderij, modern verbouwd, met een groot stuk land. Ik heb een Savannahkat en een Husky en veel andere leuke dieren. Ik heb een grote rapcarrière en treed veel op. Ik ben een van de grootste artiesten van Nederland.

Ik woon samen met mijn vriendin en we hebben al een kind. Ook heb ik een stichting opgericht die mensen, vooral kinderen, in arme landen helpt en ondersteunt. We zorgen voor voedsel, bedden en een veilige plek. Ook heb ik een waterzuiverings-systeem aangelegd in Afrika, zodat ze zichzelf kunnen voorzien van schoon drinkwater.

Ook heb ik een stichting die kinderen en jongeren met problemen ondersteunt. De stichting heeft verschillende locaties op de wereld. Iedere locatie heeft een manager en elke maand komen de managers en ik samen en kijken we naar wat er nog beter kan. Daarbij heb ik een mijn eigen platenlabel om opkomend talent te helpen. Tot slot heb ik een restaurant en theater (naast elkaar) waar je kunt dineren en daarna of daarvoor naar een artiest kunt kijken.

DYLAN

Ik word wakker in een huisje naast mijn vriendin. De hond komt kwispelend naar ons toe. 's Middags ga ik naar school om mijn recreatiediploma te halen, want mijn koksopleiding heb ik al.

Mijn vriendin en ik wonen dicht bij de Efteling, want wij zijn dol op pretparken. 's Avonds, na een dagje pretpark, ga ik werken. Ik werk met mensen met een beperking, ik leer ze hoe ze moeten koken als een echte professionele kok.

Na het werk lig ik samen met mijn vriendin en praten we over de dag en dromen we samen over morgen.

ROZA CELIA

Ik word wakker in een enorm bed in mijn grachtenpand in Amsterdam. Ik eet als ontbijt wentelteefjes en drink een groot glas sinaasappelsap. Ook heb ik een auto, wat voor een weet ik niet, maar dat zie ik wel.

Op dat moment heb ik nog geen kinderen en ook geen man, want ik ben druk bezig met mijn baan. In de winter ben ik stewardess en in de zomer ben ik rechercheur. Als stewardess zijnde reis ik heel veel, dus heb ik ook geen tijd voor een hondje. Als ik klaar ben met mijn ontbijt, ga ik langs mijn zus om koffie te drinken. Daarna ga ik dus door naar mijn werk.

Als ik klaar ben met mijn werk, ga ik door naar huis en kook ik een heerlijke maaltijd voor mezelf en af en toe ga ik bij mijn moeder en zus eten. Als ik 's avonds nog tijd heb, ga ik nog even in mijn bed Netflix kijken.

ANOUAR

Als ik wakker word, doe ik de gordijnen open, stap ik uit mijn kamer en ga ik naar de keuken en zie ik daar mijn vriendin zitten die al een broodje aan het eten is. Daarna ga ik zitten aan tafel en ga ik ook iets eten. Ik maak ook het eten klaar voor mijn kind (Younes) en breng hem naar school. Vanaf zijn school ga ik naar mijn werk bij de krant en ga ik al het eten en drinken halen voor mijn baas als personal assistent. Ik plan zijn of haar afspraken in en daarna haalt mijn vriendin Younes op van school en daarna, als ik klaar ben, ga ik naar huis en gaan we eten.

Na het avondeten leg ik Younes in bed en daarna ga ik voor de tv zitten met mijn vriendin op onze rode bank. Als ik moe word, ga ik naar mijn bed en kijk ik daar nog naar een aflevering van een serie die ik volg en daarna ga ik slapen.

JAMILLA

Over tien jaar woon ik in Nijmegen denk ik. Ik vind Nijmegen namelijk een superleuke stad. Ik sta dan 's ochtends op rond een uur of half acht. Ik woon dan in een vrijstaand huis. Samen met een superleuke vriend. Ik maak ontbijt klaar en we ontbijten samen. Daarna ga ik douchen en kleed ik me om. Ik geef daarna al mijn konijnen te eten. Ik heb er heel veel. Dan laat ik de hond uit. Daarna maak ik een bak koffie en kruip achter de piano.

Na een uurtje geoefend te hebben, stap ik in de auto en rijd ik naar een schouwburg. We zijn druk bezig met een toneelvoorstelling die we gaan opvoeren door de hele wereld. Tot de lunch zijn we druk bezig. In de middag rijd ik naar een andere schouwburg om auditie te doen voor een tv-serie. Ik heb daar hard voor geoefend. Nadat ik heel erg mijn best heb gedaan voor die auditie, heb ik een afspraak met Joep, de directeur van Het Vergeten Kind. Ik ben dan nog steeds een supertrotse ambassadeur van Het Vergeten Kind en ga vaak mee leuke dingen doen met de 'nieuwe' Unforgettables. Ik zal er alles aan doen om dromen van kinderen waar te maken. Ik heb zelf nog geen kinderen, maar vind het wel leuk om met kinderen om te gaan en dat doe ik ook graag. Ik kom 's avonds terug en laat mijn hond uit en knuffel mijn konijnen. Dan komt mijn vriend thuis, bespreken we de dag en kruipen samen voor de buis.

Zo ziet een dag uit mijn toekomst er hopelijk over tien jaar uit.

HET VERHAAL VAN THIJS

Thijs is een fictieve naam

Er zijn veel kinderen en jongeren waarvan het leven thuis op z'n zachtst gezegd niet makkelijk is. Het zijn verhalen die vaak niet gedeeld worden, terwijl het juist zo belangrijk is om te horen wat er gebeurt in de huizen van kwetsbare kinderen, zodat we kunnen helpen. Thijs (19) en Mira (20) vertellen in dit magazine daarom hun verhaal. Deze twee jongeren hebben met behulp van een schrijver hun eigen verhaal helemaal zelf geschreven. Lees hier het tweede verhaal.

Samen met mijn moeder en broer Thijmen zat ik op de bank. Buiten was het donker. Papa was die avond niet thuis en omdat mama kookte, hadden we pasta gegeten. Ongeveer een week voor deze avond hadden papa en ik heel erge ruzie gehad. Zo erg dat de blauwe plekken nog steeds op mijn lichaam stonden. We hadden het over papa en de spanning in huis. Mijn vader is zolang ik me kan herinneren chronisch ziek. Als mijn broer en ik terugkwamen van school lag hij altijd op bed en het was ook niets bijzonders als hij in het ziekenhuis lag. Voor ons was het dus heel gewoon dat papa niet heel actief of vrolijk was.

Ik keek naar de tv die nog aanstond. Mijn gedachten dwaalden weg van het gesprek, totdat ik mama hoorde zeggen: "Maar jullie weten toch wel dat papa depressief is?" Ik keek op. Mijn broer en ik keken elkaar verbaasd aan. "Dat wist ik niet. Hoezo is papa depressief?" zei ik. "Papa is met vlagen altijd al depressief geweest. Nu gaat het ook weer wat minder goed met hem." Thijmen bleef stil. "Ik denk dat dat ook een van de redenen is waarom het zo is geëscaleerd afgelopen week." Ik was boos. Waarom heeft mama ons dit nooit eerder verteld? En sterker nog, waarom heeft papa hier nooit wat over gezegd?

De depressie van papa

Twee dagen na mijn vijftiende verjaardag vertelden mijn ouders dat ze gingen scheiden. De maanden daarvoor waren hectisch geweest. Ik kreeg nog een keer ruzie met mijn vader en die avond dat dat gebeurde, was de crisisdienst van Bureau Jeugdzorg nog langsgeweest. Ze vertelden me dat als mijn vader me nog een keer zou slaan, ik aangifte moest doen. En mijn vader ook tegen mij, want ik vocht terug. Ze

HET WAS WEL **DUIDELIJK** DAT IK NIET MEER **THUIS** KON WONEN

hadden ons ook doorverwezen naar een jeugdzorginstelling waar we uiteindelijk gezinstherapie kregen. Het hielp niet echt. Maar nu mijn ouders gingen scheiden, was er geen gezin meer, dus ook geen gezinstherapie. Mijn vader was wel heel verdrietig vanwege de scheiding en hij kwam in een zware depressie terecht.

In oktober had mijn vader een huis gevonden waar hij ging wonen. In eerste instantie wisselden mijn broer en ik samen om de week van huis, maar na een paar weken ging ik alleen bij mijn vader wonen. Ik was om het weekend nog bij mijn moeder. Ik wilde niet meer bij haar wonen, omdat ik heel boos op haar was. De zomer nadat papa en mama ons vertelden dat ze gingen scheiden, kreeg mijn moeder een nieuwe vriend. Ik kende hem al heel lang, hij was een goede vriend van mijn vader. Ik nam mijn moeder de depressie van papa kwalijk.

Meer een spook dan zichzelf

In de maanden dat ik bij mijn vader woonde, zag ik hem af-takelen. Hij sliep overdag veel, maar was 's nachts slapeloos, hij dronk veel en kookte nauwelijks. Hij stopte met lachen, hij was meer een spook dan zichzelf. Met mij en mijn broer ging het ook steeds slechter. We gingen allebei veel gamen en werden somber. Bij mij uitte zich dit in boosheid en opstandigheid, terwijl Thijmen nog stiller werd dan hij al was. Toen Thijmen zijn klasgenoten erachter kwamen dat hij automuteerde (zichzelf pijn deed door zichzelf te snijden), kreeg hij hulp. Er kwamen iedere week ambulante begeleiders voor hem langs, Els en Marieke.

Ergens in mei 2014 kwam Marieke 's ochtends langs bij mama. Ik was daar toen ook omdat het vakantie was. Mijn moeder

vroeg of ik ook aan tafel kwam zitten, normaal hoefde dat niet. Marieke ging ook zitten. "Ik moet jullie wat vertellen", zei mama. "Ik weet zelf ook niet helemaal precies wat er is gebeurd, want dat heeft papa niet verteld. Maar papa heeft gisteravond een zelfmoordpoging gedaan. Hij is zelf naar de dokter gegaan en is nu in het ziekenhuis." Ik keek naar Marieke. Ze keek serieus. "Voel jij je niet schuldig?" vroeg ik aan mama. "Nee, waarom zou ik me schuldig voelen?" "Omdat het jouw schuld is dat papa depressief is. Als jij niet wat met Loek had genomen was het allemaal veel minder erg geweest", zei ik fel. "Dat weet je niet", zei mama. Maar dat wist ik wel, want ik zag heel goed hoe slecht het met papa ging.

Het enige wat ik nog belangrijk vond, was mijn computer

Het duurde niet lang voordat Marieke en Els zagen dat het met mij nog veel slechter ging dan met mijn broer. Ik ging nauwelijks naar school, want het enige wat ik nog belangrijk vond, was mijn computer. Ik was heel somber en ik wilde niks van mijn moeder weten. Binnen een maand kwamen ze ook voor mij thuis langs. Ik vond het heel fijn om met Marieke en Els te praten, maar het hielp niet genoeg. In september deed ik een zelfmoordpoging en werd ik opgenomen.

In eerste instantie zou de opname maar twee weken duren, maar omdat mijn problematiek en thuissituatie zo ernstig waren, mocht ik nog twee weken langer blijven. In deze vier weken hebben ze ook gekeken naar mijn diagnostiek. Op dat moment snapte ik daar nog niks van, en vond ik het ook niet belangrijk. Uiteindelijk moest ik dan toch naar huis totdat ik ergens anders heen kon. Het was wel duidelijk dat ik niet meer thuis kon wonen, ik moest naar een behandelgroep. De behandelgroep waar ik uiteindelijk heen ging, was een groep

voor jongeren van twaalf tot zestien. De groep lag op een terrein met verschillende groepen van verschillende instellingen. In de periode dat ik daar woonde, had ik in eerste instantie nauwelijks contact met mijn ouders en dat wilde ik ook niet. Na een aantal maanden ging ik in het weekend naar mijn vader. Het was fijn om in het weekend niet op de groep te hoeven zijn. Ik kon bij mijn vader gewoon vrienden ontvangen en ik ging regelmatig met papa een stuk autorijden over de dijk. Hij was wel nog steeds depressief.

Ik was bang voor hem

Toen ik een jaar later in het weekend bij papa was, zat ik alweer op een andere groep. Dit keer een behandelgroep voor jongeren van vijftien tot achttien. Mijn vader had er heel veel last van als ik er was, vertelde hij. Hij had last van spanningen. De laatste keer dat ik bij hem was, kregen we heel erge ruzie. Ik was bang voor hem. Ik sloot mezelf twee uur lang in de badkamer op totdat ik de moed had verzameld om mijn spullen te pakken, naar buiten te gaan en naar de groep te fietsen. Een week later, in een gezinsgesprek, zei mijn vader dat ik nooit meer naar huis mocht in de weekenden. Mijn vader zag en sprak ik daarna nauwelijks nog. Hij had een nieuwe vriendin en vond haar duidelijk belangrijker dan mij. Vaak gaf ik mezelf hiervan de schuld. Ik was immers het kind met de problematiek en het was voor mijn vader niet makkelijk om met mij om te gaan, zeker omdat hij net uit een depressie opkrabbelde. De pogingen die ik deed om het contact te verbeteren, waren vaak onbeantwoord, waardoor ik me heel eenzaam en onbelangrijk voelde.

Op de groep was het normaal om eens in de drie maanden een evaluatiebespreking te hebben. Mijn evaluatiebespreking stond gepland in november. Mijn ouders, groepsleiding, behandelcoördinator en ikzelf zouden hierbij zijn. Omdat mijn vader wel vaker niet kwam of te laat kwam bij dit soort afspraken, stuurde ik hem de avond van tevoren nog een berichtje ter herinnering. Gelukkig stuurde hij toen terug dat hij ervan op de hoogte was en erbij zou zijn.

Mijn vader kwam niet opdagen

De ochtend van de bespreking was ik gespannen, omdat we het onder andere zouden hebben over wanneer ik zou verhuizen naar mijn volgende groep. Toen ik bij het hoofdgebouw naar binnen liep, zag ik mijn moeder al zitten in de hal. Ik gaf mijn moeder een knuffel en begon op en neer te lopen door de hal, dat doe ik als mijn spanning hoog zit. Ik liep van de deur bij de ingang naar het raam aan de andere kant van de

hal en weer terug. De klok bij de receptie vertelde me dat ik nog vijf minuten kon ijsberen voordat we opgehaald werden. Mijn vader was nergens te bekennen, dus ik besloot hem te bellen. Hij nam niet op. Ik begon weer te lopen. Zes minuten na de afgesproken tijd kwam mijn behandelcoördinator, Ellen, mij en mijn moeder ophalen. Terwijl we langs de receptie liepen naar de kamer die Ellen had gereserveerd, vertelde ze dat mijn groepsleiding ziek was en dus niet aanwezig was. In Ellens kamer evalueerden we mijn behandeling. Mijn vader kwam niet opdagen. Ik was boos en teleurgesteld. Hij wist dat we belangrijke dingen gingen bespreken en ik had hem nog een herinnering gestuurd. Ik ging ervan uit dat hij wel zou bellen om te vragen hoe het was gegaan, maar ook dat deed hij niet. Desondanks verbaasde het me niet. Het was niet de eerste keer. We hebben er nooit meer over gesproken. Een aantal weken geleden was er opnieuw een belangrijke afspraak waar hij bij zou zijn. Dit keer was het een netwerktraining. Toen ik een half uur voordat we zouden beginnen, met een aantal andere jongeren buiten tegen een boom aan zat voor de deur van de instelling, zei ik nog: "Wedden dat mijn vader niet komt vanavond?" Ik kreeg gelijk. Hij stuurde me een bericht dat hij niet aanwezig zou zijn. Dit keer deed het me niet zo veel.

Ik kan de situatie niet veranderen, alleen de manier hoe ik er mee omga. Ik wil heel graag een goede relatie met mijn vader, maar ik weet nu ook dat het van twee kanten moet komen. Ik kan niet in mijn eentje een goede relatie met hem hebben. De evaluatiebespreking in november liet me dit realiseren. Ik heb een stap terug gezet en tegen mezelf gezegd: *als hij een band met mij wil dan wil, ik dat ook, maar ik kan het niet alleen. Papa moet laten zien dat hij er ook wat voor over heeft.*

SLOTWOORD

HET VERGETEN KIND

TALKS

Ik, en dan spreek ik namens alle Unforgettables, wil jullie bedanken voor het lezen van ons prachtige magazine. Misschien lijkt dit wat enthousiast, een magazine lezen is nou eenmaal niet het moeilijkste wat er bestaat, maar voor ons als Unforgettables betekent het ontzettend veel. Maandenlang zijn we bezig geweest met het schrijven van bijzondere verhalen en mooie brieven, zoals de reeks 'My biggest support', over de mensen die voor ons klaarstonden, 'De toekomst van mijn dromen', over hoe wij onze toekomst voor ons zien en 'De brief aan...' voor mensen die ons hielpen toen we het echt nodig hadden.

Dat Nederland nu onze zelfgeschreven stukjes kan lezen, is echt geweldig. Het feit dat onze verhalen niet in de doofpot worden gestopt, vergeten worden, maar juist worden gelezen,

maakt ons zo gelukkig. Want dat is waar we het allemaal voor doen; ervoor zorgen dat alle vergeten kinderen in Nederland onder de aandacht komen.

Maar natuurlijk was het ook ontzettend leuk om het magazine te maken. Met plezier, maar soms ook met een traan, zijn de verhalen opgeschreven. Iedereen luisterde aandachtig naar de ander na het schrijven, gaf de ruimte voor elkaars verhaal en steunde waar het nodig was. Afgelopen jaar hebben The Unforgettables een hoop bereikt en dit jaar zijn we van plan om vooral zo door te gaan, zodat we uiteindelijk geen vergeten kinderen, maar gewone kinderen zijn.

Shaye

EEN 'BIG THANK YOU' AAN

MINISTER-PRESIDENT MARK RUTTE, BURGEMEESTER AHMED ABOUTALEB, DOLORES LEEUWIN, JOHNNY DE MOL, JANDINO ASPORAAT, JUVAT WESTENDORP, JAMAI LOMAN, LEVI VAN DAM, MARGA HAAGMANS MAAR VOORAL AAN DE BEGELEIDERS, FAMILIELEDEN, DOCENTEN, MAATJES, BUDDY'S, STEUNPILAREN EN ALLE ANDERE MENSEN DIE MET EEN KLEIN OF EEN GROOT GEBAAAR KLAARSTAAN VOOR DE KINDEREN EN JONGEREN DIE WE NOOIT MOGEN VERGETEN.

En natuurlijk alle 'props, thumbs up & respect' voor

THE UNFORGETTABLES

ALONDRA

ANGEL

ANOUAR

DAAN

DANIËLLE

DJANGO

DYLAN

ELKE

ELYSE

ESMIRALDA

FAHIMA

GABRIËLLE

GRETA

HAWRAA

ILAYDA

JACQUELINE

JANA

JANAICA

JAMILLA

JORDI

JORY

KELLY

LARISSA

LAXANA

LIMAYA

LOUIS

LUCA

MAAIKE

MARIT

MOHAMMED

NATHANIEL

NAREK

NICKOLAY

NIKITA

NOOR

NOORTJE

NUNO

PERLO

QUENTIN

RAFAËL

RICHARD

ROSALIA

ROZA CELIA

RUANDSON

SHARANA

SHAYE

WESLEY

ZOË

MET MEDEWERKING VAN:

MEDIACOACHES & REDACTIE Esther Porcelijn, Lianne Collignon, Suna Floret en Ellen Mannens **TEKSTREDACTIE** Marjolijn

Heemskerk **EINDREDACTIE** Patrick van de Westelaken en Daphne Schreuder **PRODUCERS** Barbara de Reede, Lianne Collignon

FOTOGRAFIE Hans Verleur **VORMGEVING** Angeliek Vermonden **DRUK** quantes

DIT MAGAZINE IS EEN COPRODUCTIE VAN:

HET
VERGETEN
Kind

Hoedje
van
Papier

**RUIM HONDERDDUIZEND KINDEREN
IN NEDERLAND HEBBEN GEEN FIJNE
THUISSITUATIE.**

Als wij ze omarmen, krijgen zij de kans
om weer plezier te maken.

**HELP MEE. HELP HEN, HELP ONS.
OP HETVERGETENKIND.NL**

**HET
VERGETEN**
Kind